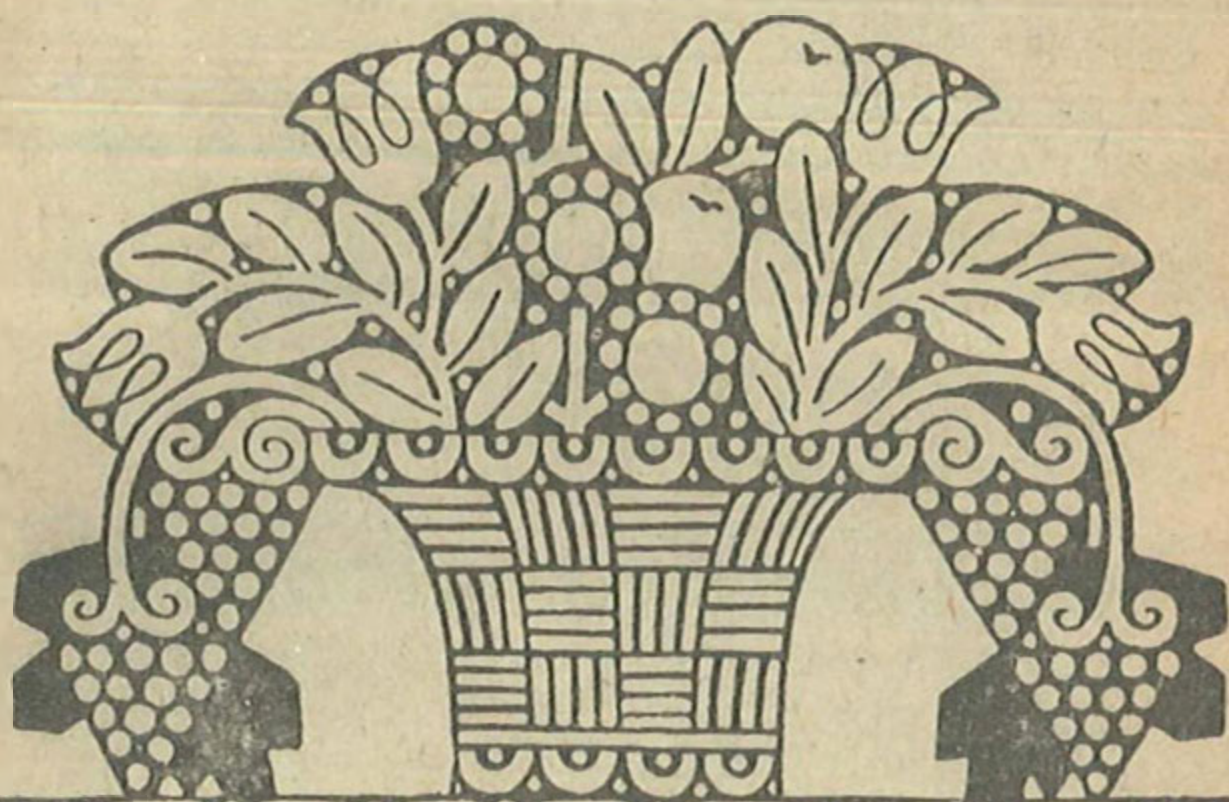

PESTRA·KNIHOVNA·

ZABAVY·A·KULTURY·REDIGUJE
EMANUEL·ŠLECHTÍČ·Z·LEŠEHRADU

J. L. KEJMAR:

SPORT NA
BRUSLÍCH.

ČÍS. 137. CENA 20 HAL.

NAKLADEM
ALOISE·HYNKA·V·PRAZE

SPORT NA BRUSLÍCH

S VYOBRAZENÍMI

NAPSAL J. L. KEJMAR

V PRAZE 1912

NÁKLADEM AL. HYNKA, PRAHA, CELETNÁ
ULICE. DĚLNICKÁ TISKÁRNA V PRAZE 1959.

Brusle.

Bruslení je skoro jediný sport, kterým lze v zimě každému na volném vzduchu se pohybovati, a to je velmi důležité, poněvadž zima z veliké části lidi od pohybu venku zdržuje a tím je změkčuje a činí přístupnými nachlazení. Neboť dobře praví pořekadlo, že kdo se často nachlazuje, nenasadno se nachladí.

Pro děti je bruslení lákavé již samou možností skotačivého pohybu, po němž dětské tělo lační, pro dospělé pak pro klouzavou lehkost, se kterou je možno takřka se nad zemí vznášeti, zvláště když není při tom nutnosti stýkati se s nemilými lidmi, nebo činiti po případě sluhu neobratným a věčným začátečníkům.

Bruslení má tu nepopíratelnou výhodu oproti jiným sportům, že jest nekonečně mnohotvárné a že poskytuje tomu, kdo se mu oddá, nevyčerpatelné zábavy na celá le-

ta a možnost stálého zdokonalování, dokud je tělo pružné a ohebné.

Používání bruslí k rychlému pohybu na hladkém ledě bylo známo v Čechách již v dobách předhistorických — v dobách staveb kolových. Tehdy se ovšem používalo bruslí kostěných, vyrobených z holenních kostí různých zvířat, na příklad vepřů a koní. Slabší konce kloubní byly k tomu účelu uříznuty v délce 20 až 23 cm. a kosti byly obroušeny a uhlazeny a buď provrtány napříč vodorovně na obou koncích, nebo pouze na silnějším, kdežto slabší konec měl díru nahoře. Těmito děrami byly prostrčeny řemínky, jimiž se brusle připevňovaly k noze.

Bruslí tohoto tvaru se užívalo v Čechách až do století 11. a v Uhrách se jich v některých krajinách užívá dosud. Děti bruslívaly dokonce na kostech bez direk, jako naše děti na dřívkách, při čemž ovšem nohou nezvedají. Kostí takových se užívá také jako sanic pod sánky.

Také Seveřané byli ode dávna dobrými bruslaři — mimo Rusy, protože řeky ruské pravidelně nemívají hladkého ledu — ba některým bohům laponským a norským byly přisuzovány brusle.

Později byly brusle hotoveny ze dřeva, jemuž byl dán tvar chodidla a jež bylo vespod opatřeno železem a k noze připoutáno

řemínky. Mládež londýnská bruslila již ve 12. století na ledě na takových bruslích, při čemž se odrážela holí, okovanou železem.

Až do první polovice 19. století užívalo se vesměs bruslí dřevěných, se zapuštěným želízkem. Tento tvar bruslí ovšem nedopouštěl krasojízdy v našem smyslu, ta nebyla také cílem tehdejších bruslařů. Ale takové brusle mohly býti a byly dlouho znamenitým dopravním prostředkem, na příklad v Holandsku.

Od druhé polovice 19. století jeví se teprve nové způsoby upevňování bruslí — na příklad svorkami a šroubky — a nové tvary bruslí vůbec, které byly vynalezeny v Americe a byly sestaveny celé ze železa.

Nové tyto tvary bruslí připouštěly pak další zdokonalování a také se z druhé polovice 19. století počítá několik set patentů v tomto oboru.

Nejnovější druhy bruslí připevněny jsou přímo na podešev a podpatek a následkem toho neobtěžují a netísňí nohou jako dřívější druhy, připínané řemínky a při tom zaručují největší bezpečnost, jsouce vyrobeny z nejlepší oceli.

V různých krajích oblíben je různý sport bruslařský. Tam, kde jsou veliké plochy rovného ledu, jako v Holandsku, Skandinavii,

v severním Německu, Rusku a v Kanadě, pěstuje se hlavně rychlobruslení a v něm se také závodí. Brusle pak jsou dle toho — dlouhou plochou se dotýkají ledu, do kterého se následkem toho příliš neryjí a umožňují pohyb neobyčejně rychlý.

V krajinách, kde velikých ploch ledem pokrytých není, kde jest kluziště po případě nákladně zřizovati, jako u nás a ve střední Evropě vůbec, v Anglii a částečně i ve Skandinavii, pěstuje se zase krasobruslení, které nečiní takových nároků na rozlohu ledu a při němž se bruslař může celé hodiny bavit na směšně malé ploše ledové.

A právě t. zv. krasobruslení jest sport ušlechtilý, jakých je málo a daleko předčí rychlobruslení svou rozmanitostí. Rychlé bruslení poskytuje sice zvláštní požitek jako každý rychlý pohyb, ať běh, nebo jízda na koni, na lyžích a po případě i v automobilu tím, že dráždí nervy, ale elegance a půvab se druží trvale pouze ke krásnému bruslení, které, používajíc odstředivosti a setrvačnosti a správné podpory těžiště, dovede tělo lidské učiniti neobyčejně zajímavým rozmanitostí pohybů.

Výstroj bruslaře.

Ku zdárnému provozování bruslařského sportu je ovšem důležité, aby byl bruslař dobře opatřen. Jen tak je možno dosíci veškerých výhod z bruslení plynoucích.

Předně je zapotřebí, aby měl dobré brusle, ale není nikterak nutno, aby začínal na bruslích nejlepších. Hlavní je, aby držely brusle dobře na obuvi a aby nebylo obav, že se každou chvíli smeknou.

Ať jsou to brusle pérové nebo šroubkové, hlavní věcí je, aby tvořily se stěevíci jeden celek, na který je možno v každé chvíli se spoléhati. K tomu je ovšem také zapotřebí, aby stěevíce špatnými podpatky a podešvemi bezpečnost bruslí neničily. Podpatky nemají býti vysoké a kuželovité, protože nejsou dosti bezpečné.

Později ovšem se bez dobrých lehkých bruslí těžko obejdeme, máme-li se v bruslení dodělati výsledků znamenitých. Ku krasojízdě jsou jediné vhodné brusle přišroubované přímo na podešve a podpatky zvláštního páru stěevíců, do kterých se na kluzišti přezujeme.

Je v užívání kolem pěti set různých systémů bruslí, bylo by však zbytečno rozepisovati se zde o nich. Každé brusle, pokud jsou z dobrého materiálu a při tom lehké a hlavně drží-li pevně na obuvi, jsou dobré.

Pokud nesvěřujeme na kluzišti brusle po každém bruslení péči zřízenců, dbejme toho, abychom je po každém bruslení co nejdříve řádně osušili a vyčistili. Necháme-li brusle po bruslení někde pohozeny, nezabráníme jejich rychlé zkáze. I pod vrstvu cínu, jsou-li pocínované, vnikne pak rez a cín se odlupuje. Zejména šroubky bruslí různých systémů šroubkových jsou takto zničeny za krátko. Nosíme-li brusle domů, nesmíme tedy litovati chvílky času a námahy.

Velmi důležitá je pro bruslaře obuv. Jedině vhodné jsou střevíce šněrovací z dobré teletiny, dosti vysoké s nízkými podpatky, dosti silnou podešví a ne příliš volné, neboť noha bruslařova se nesmí ve střevíci klouzati a nesmí se předem s tím počítati, že by se volnost obuvi vyrovnala druhým párem punčoch.

Obuv nesmí však býti také příliš těsná a zvláště ne krátká, neboť těsná obuv dovede znechutiti nejlepší zábavu. Příliš těsná a krátká obuv činí nohu v pohybu nejistou a mimo to zavinuje chladnutí nohou, nedopouštějíc volného oběhu krve. Vedle toho trpí podobnou obuví ovšem i noha, a ne-li hned při bruslení, je jistě aspoň po bruslení za těchto okolností jako schromlá.

Neméně nutno je, aby byl bruslař přiměřeně oděn. Dlouhé zimníky, nebo damské

pláště jsou naprosto nevhodné k bruslení, právě tak jako dlouhé a široké sukně, které při naklonění led ometají a zejména ovšem sukně příliš uzounké, bránící pohybu.

Oděv je nejvýhodnější krátký, sportovní, z teplé látky, protože tělu nepřekáží a chrání před dotěrným chladem a mimo to nečiní bruslaře směšným jako poletující šosy svátečních nějakých úborů.

Ale i sportovní oděv nesmí býti ovšem těsný ani příliš teplý. Pohyb na ledě sám o sobě značně zahřívá a v šatech příliš teplých se pak bruslař lehce zpotí. Prospěšno je však dobře opatřiti nohy teplými punčochami nebo kamašemi, zvláště za studených, větrných dnů. Není-li lýtko dobře chráněno, nepomůže ani nejteplejší oděv proti rozmrazení. Na ochranu hlavy je nejlepší čapka nebo beranice, která se dá stáhnouti v případě potřeby při větru přes uši.

Pro dámy hodí se šaty jednoduché, přiléhavé, sukně pouze ke kotníkům a čapky. Mluvití proti šněrovačkám je zbytečno; nutno je však aspoň doporučiti šněrovačky pružné, ohebné a ne dlouhé, neboť při bruslení potřebuje tělo největší ohebnosti.

Obléci na led moderní dlouhou šněrovačku bylo by čirým nesmyslem, vždyť i móda zná krátké šněrovačky „sportovní“.

Právě tak jsou nevhodné na klužiště růz-

né ohromné kožešinové soupravy. Široké kožešiny s vlajícími konci jsou na ledě nepříjemné, právě tak jako ohromné rukávníky, nebo veliké klobouky, do kterých se pak vítr ze všech sil opírá. Již pouhé mírné pohybování v podobném úboru znaví. a při bruslení chceme se přece pohybovati křepce.

Ruce ochráníme dostatečně teplými rukavicemi, ať již koženými s teplou podšívkou, nebo vlněnými, pletenými.

Bruslení jednoduché.

Obyčejné bruslení, jak je provádějí v první době začátečníci, sestává z dlouhých, plochých oblouků.

Ale i k těmto je třeba dospěti.

Při prvním vstupu na led se zdá člověku, že stojí nějak vysoko, nohy se vykrivují a uklouzávají a než se začátečník nadá, pozbývá rovnováhy. Proto je dobře, míti při prvním vstupu na led podporu dvou ochotných přátel, kteří při tomto seznamování s ledem zamezí pády a dodají začátečníku sebevědomí, že se udrží na ledě — že dovede státi a s jejich pomocí se pohybovati.

Po této lekci ať se učí každý sám.

Poněvadž noha stojí na brusli nezvykle vysoko a brusle je oporou příliš úzkou,

cítí začátečník, že se mu nohy v kotnících vyvracejí a tento pocit ho činí ještě nejistějším. Aby se mu vyhnul, doporučuje se cvičení na bruslích doma. Připevněme si brusle na nohy a choďme tak po podlaze, na které ovšem nesmí příliš záležeti, protože i při opatrnosti se do ní učiní rýhy.

Tímto způsobem si zvykneme již doma na povýšený postoj, což nám bude na ledě jen ku prospěchu, protože nám sesílí svaly již před vstupem na led a budeme míti o překážku méně.

Nedoporučuje se nikdy začátečníkům bruslití za saňkami. Tímto způsobem se učí bruslití s předklonem, což je později bez podpory nemožno a bude jim tedy později odvyknouti něčemu, čemu se trapně naučili.

Nesnáze bruslení spočívají v tom, že pohyb nohou jest docela jiný než při chůzi. Kdežto při chůzi stoupáme nejprve na podpatek a potom teprve položíme celou podešev (jsme-li obuti ovšem), tedy klademe oproti tomu při bruslení zároveň celou nohu na led, a tu ovšem nestoupá noha tak jistě jako na zemi a lehce ujíždí. Při prvních pohybech vadí právě ta klouzavá lehkost, se kterou se noha šine ku předu.

Proto hledme nohy z počátku málo pošínovati ku předu a nerozkráčet se mnoho a

nerozhánějme se příliš rukama. Nechtějme slovem příliš mnoho najednou, poněvadž se pak naučíme teprve málo a špatně.

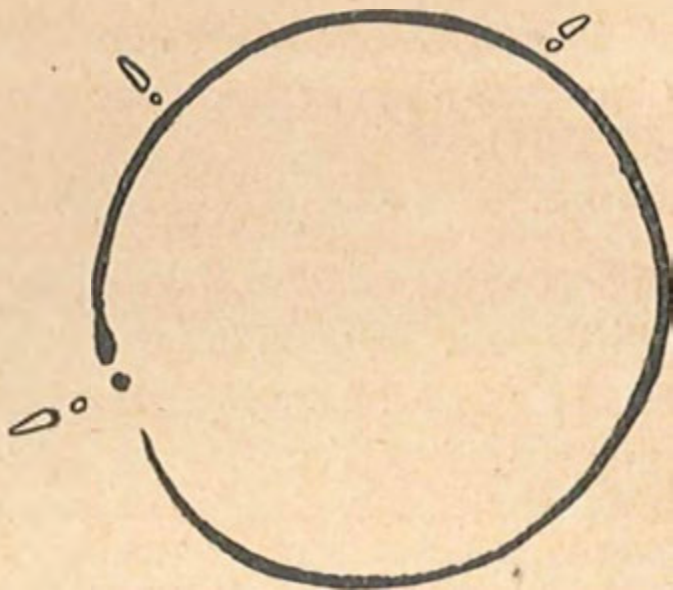
Ruce mohou býti vůbec velmi na závadu pěknému pohybu. Hledme je držeti vždy blízko těla, a to volně spuštěny nebo mírně ohnuty. Teprve později si můžeme dovoliti založiti je při bruslení na prsou nebo na zádech.

Kdo stále vyhledává podpory, ten zůstane stále začátečníkem a kdo se bojí příliš upadnutí, nenaučí se vůbec bruslit a pádů se také neuchrání.

I padání jest třeba si osvojiti a bez nějakého pádu se na ledě nikdo neobejde. Každé umění provázejí nezdary. Za to jsou pády čím dále tím hladší, poněvadž si jim zvykne bruslař čeliti včasným obratem a poskokem a často takové umění vyhnouti se pádu prospěje i mimo kluziště.

Pokud se nechá začátečník táhnouti, může míti chodidla rovnoběžně na ledě, jakmile však chce bruslit sám, musí se snažiti přenášeti tíži s nohy na nohu a odrážeti se. Tu je již třeba postoje jiného, při kterém je noha odrážející téměř v pravém úhlu k noze jedoucí. Při tom je třeba co nejdéle vytrvati vždy na každé jedoucí noze, neboť jen tím se docílí dlouhých temp a jistoty, potřebné k dalšímu bruslení.

Později může začátečník bruslit na jedné noze v kruhu, odrážej se nohou druhou a to tak, že brusle jedoucí klouzá po vnější hraně a brusle odrážející odráží hranou vnitřní. Takto se jezdí stále kolem dokola, při čemž jedna noha píše neustále

Náčrtek č. 1.

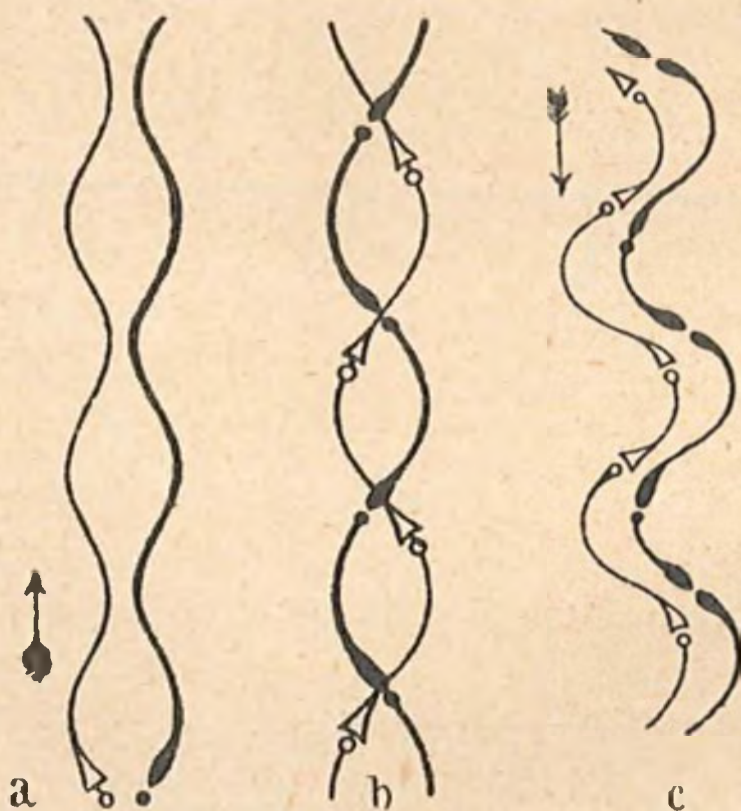
kruh. Snažme se jeti stále v prvotní čáře. To se může a má dít na obou nohou. Tělo je při tom nakloněno ke středu kruhu. Takové bruslení v kruhu může se ztížití předstupováním odrážející nohy. Náčrtek číslo 1.

Udrží-li se již začátečník dobře na nohou, může se pokusit o vlnovku na obou nohou. Náčrtek čís. 2a).

Za tím účelem se rozjedeme nejprve, abychom se mohli setrvačností pohybovat ku

předu a pošinujeme nohy střídavě špičkami a pak patami k sobě, čímž povstávají dvě vlnovky.

Opíráme-li se silněji nohama a povolíme-li pravé noze, aby mohla předběhnouti nohu levou, povstanou nám vlnovky propletené. Náčrtek čís. 2b).

Náčrtek č. 2.

Podobně může se vykonati první pokus o jízdu do zadu. (Náčrtek č. 2 c).

Je dlužno podotknouti, že při jízdě do zadu se staví nohy více ke špičce chodidla, kdežto paty se poněkud zvedají.

Tento postoj je ovšem nezvyklý. Noha je po celou dobu jízdy takřka ve výponu. Proto se také po jízdě do zadu přihlásí vždy druhý den svaly nohou s bolestivým protestem. Ale toho nesmíme dbáti, nýbrž cvičiti dále. Každá námaha nezvyklá má za následek bolest příslušných svalů a může nás jen potěšiti vědomím, že jsme vyburcovali z nezdravého klidu některou skupinu svalstva, která má také právo na pohyb a jejíž otužení přispěje k celkovému otužení a posílení celého těla.

Jako při žádném sportu, nesmíme ovšem přeháněti ani při bruslení, ale není obavy, že bychom si mohli ublížiti, protože tělo pravidelně samo poví, kdy přestati, zvláště když provozujeme sport pouze pro zábavu — a pro své zdraví.

K jízdě do zadu dobře jest si vyžádati přispění druhého bruslaře, který stojí proti nám a jemuž držíme ruce na ramenou, což činí také on nám. Takto nemůžeme upadnouti do předu, k jízdě do zadu nám pak pomáhá jeho přispění, protože nás tlačí, jeda ku předu.

Vycvičíme-li se již poněkud v jízdě do zadu, můžeme brusliti v kruhu do zadu, což se děje podobně jako bruslení v kruhu do předu, jenže je o mnoho nesnadnější, ale za to velmi užitečné.

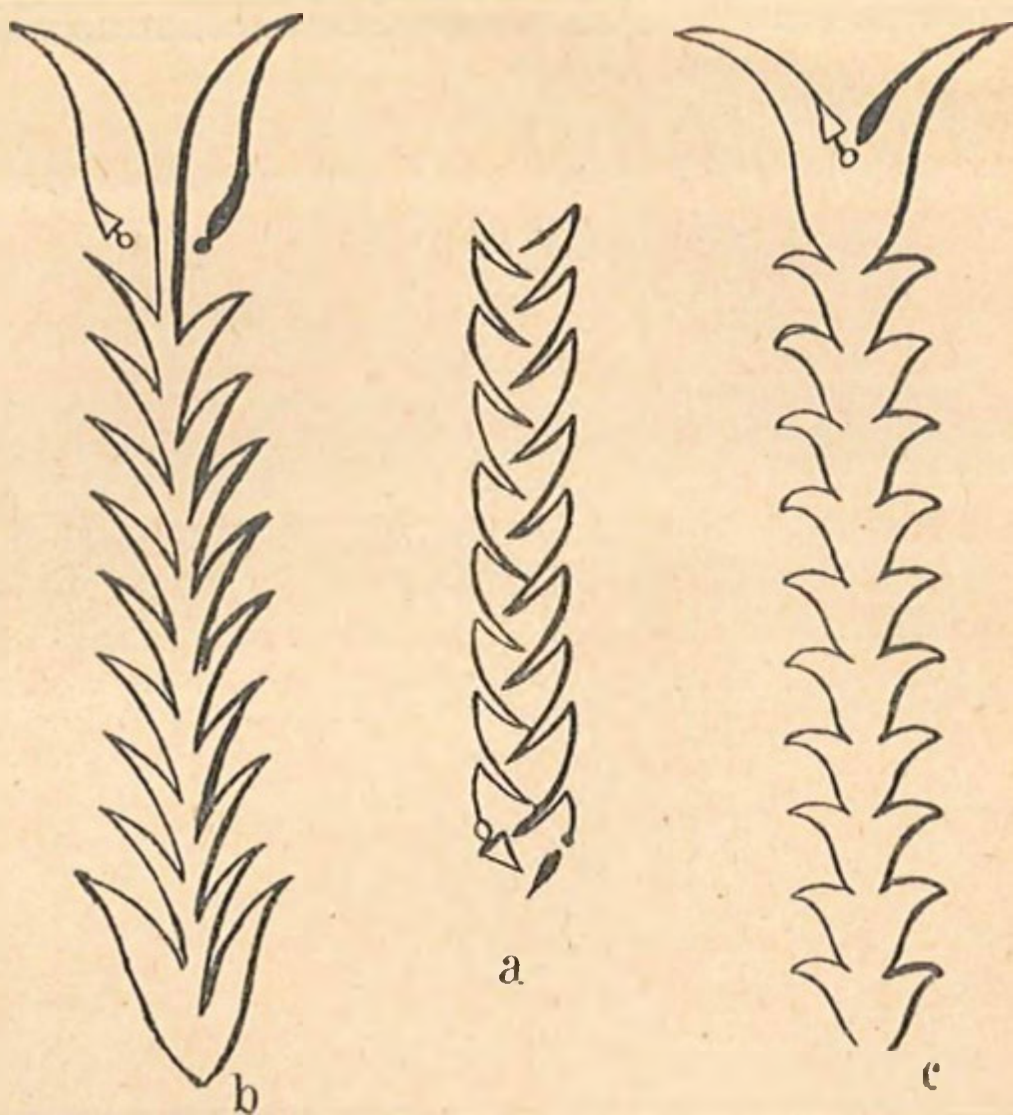
Zátoče se provádějí na obou nohou tím, že se tělo nahne na tu stranu, na kterou se má provést zátoč, takže jedna noha jede na vnější a druhá na vnitřní hraně brusle. Proveďte-li se zátoč rychle, při čemž se vnitřní noha ohne a vnější se napne proti ledu, způsobí se silné zabrzdění, kterým se pohyb zarazí.

Přemění-li se při zátoči sklon těla a hrany bruslí, takže na příklad místo ku předu v pravo jedeme do zadu v levo, povstane **o b r a t**.

Začátečníci k těmto prvním dovednostem přicházejí často náhodně. Zátoč, brzdění a obrat jsou jaksi instinktivní ochranou bruslaře před pádem nebo nehodou jinou; jejich provedení se uhladí a obrousí ovšem teprve později a stane se chtěným výkonem.

Teprve až dovede začátečník státi pevně na ledě a odrážeti se, může se pokoušeti o základní tvary umění bruslařského a jest mu také začítí s nimi co nejdříve, poněvadž by se bez této znalosti nedostal dále při vší snaze. Neboť základní tvary umožňují soustavnější a tedy i rychlejší postup a pamatování tvarů složitých, kterých je na tisíce, které se ale všechny skládají pouze z tvarů jednoduchých. Tvarem myslíme čáru, kreslenou na ledě hranou klouzající brusle a tvořící ukončený celek.

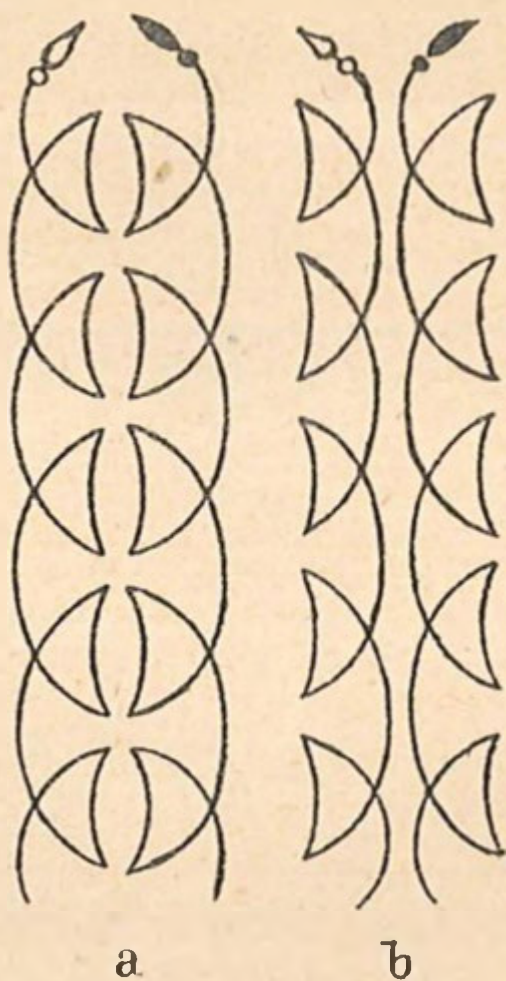
V této době, kdy dovede začátečník již pevně stát na nohou, mohl by se již pokusiti o kreslení některých obrazců na ledě, které při své snadnosti vypadají docela hezky. Na

Náčrtek č. 3.

příklad o obrazec dle náčrtku 3 a). K tomu-
to se postaví patami od sebe a stoje na
obou nohou hýbá kyčlemi na pravo a na
levo. Nohy sledující pohyb kyčlí, píší na
ledě zobákovité tvary.

Jiný obrazec „lilie“, náčrtek č. 3 b), kreslí se tak, že se postaví nejprve nohy patami k sobě, načež jedna noha klouzne ku předu, zatím co druhá se ohne v koleně, tak svou úlohu stále vyměňují. Náčrtek č. 3 c).

Náčrtek č. 4.

Podobně vděčné jsou „zvonky“. Postoj původní týž. Nyní se však nohy od sebe rozjedou, pak se zase k sobě stáhnou a v tom se pokračuje dále.

Podobně lehce oběma nohama se kreslí ozdobné obrazce náčrtek čís. 4 a) a b). Prv-

ní obrazec se kreslí oběma vnitřními hranami, kdežto obrazec b) hranami vnějšími, postupem viditelným na náčrtku.

Tyto obrazce jsou sice na ledě docela hezké, ač se může o ně pokusiti i začátečník, protože je kreslí oběma nohama. Nedají se však mnohdy ani zdaleka srovnati s různými tvary, jetými na noze jedné, ku kterým patří již větší dávka dovednosti.

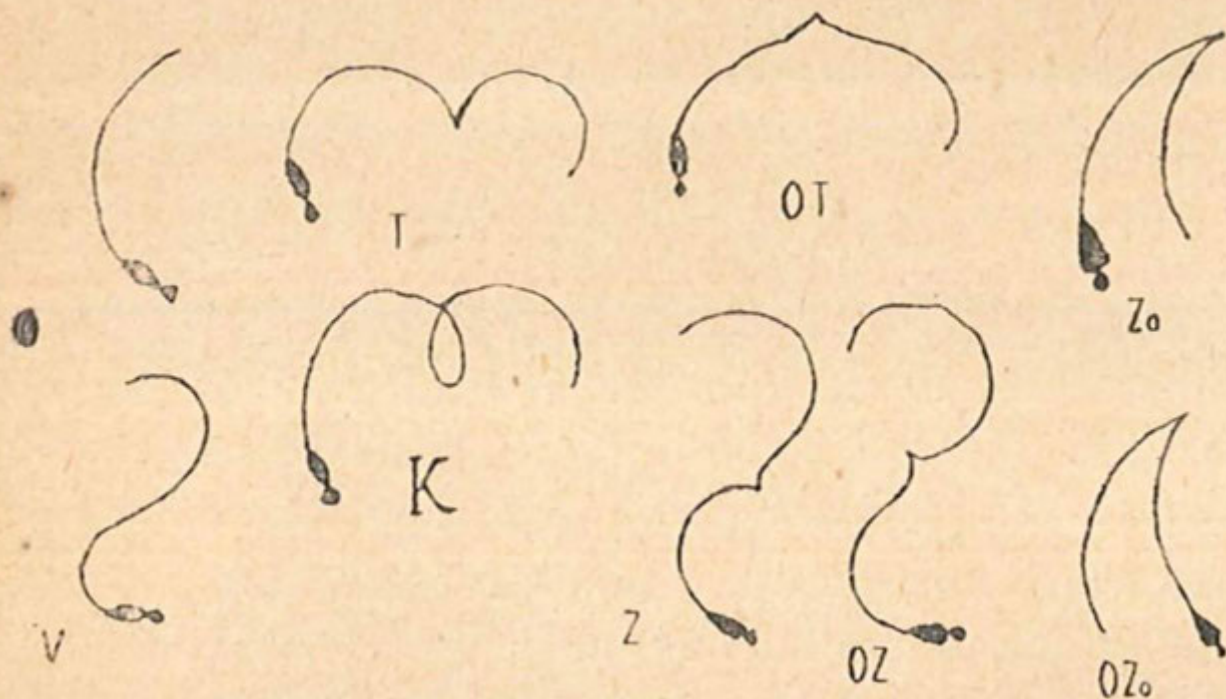
Všecky tvary tvořené na ledě se dají odvoditi od základního prvku a tím jest oblouk, čili jak se honosivě vyjadřují bruslaři — kruh. Ale dovednost, psáti na ledě oblouky, netvoří ještě dokonalého bruslaře, ačkoliv se i ta dovednost zdá býti vrcholem dokonalosti mnohým neznalým divákům.

Z tohoto prvku skládají se teprve tak zvané základní tvary, totiž tvary, složené ze dvou oblouků, které mohou k sobě býti přiřaděny způsobem různým a to buď ku předu, do zadu, stranou nebo točivě. Při tom nastává změna hrany, směru nebo postoje, nebo i všeho toho. Tyto základní tvary jsou:

Oblouk (O), vlnovka (V), trojka (T), klička (K), obrácená trojka (OT), zvrát (Z), obrácený zvrát (OZ), zobák (Zo), obrácený zobák (OZo), viz náčrtek čís. 5.

Obrácená trojka, zvrát a obrácený zvrát obsahují zdánlivé vlnovky a mohl by tedy někdo tvrditi, že tyto tři tvary nejsou základní, nýbrž složené. Ale tomu tak není.

Pravá vlnovka totiž nutně vyžaduje, aby byla změněna hrana brusle. Začneme-li vpra-

Náčrtek č. 5.

vo vně, musíme přejíti na pravo dovnitř, při čemž se rovnováha celého těla přešine, aby vyhověla novému středisku odstředivé síly.

Oproti tomu se ale zdánlivé vlnovky zmíněných tvarů vyjíždějí na téže hraně, při témž sklonu těla a pouze rychlým trhnutím přechází se do nového oblouku. Že tomu tak jest, dokazuje při správném provedení ostrá rýha v ledu, jaká se pouze jeví při vrypu

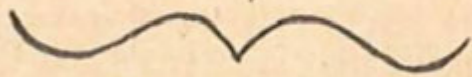
jednou hranou a ne rozmazaná, jaká by povstala po doteku celé spodiny brusle i kdyby dotek takový trval pouze okamžik.

Poněvadž tvary tyto vyžadují pohybu rychlého a náhlé změny hrany, jsou velmi obtížné a do jisté míry nebezpečné.

Také se při nich a při zobácích, o nichž bude později promluveno, udá nejvíce pádů, z nichž se ovšem bruslař nermoutí, poněvadž je na ně většinou připraven, a

Správně.

Nesprávně.

Náčrtek č. 6.

provádí je tak hladce a většinou bezbolestně, jak jen možno.

Ostatně lze říci, že nebezpečné pády, které se udají na kluzišti, padají skoro výhradně na vrub okolnostem vnějším a že jsou to ztracené nebo pohozené předměty, které je zaviňují a pak snad ještě střetnutí s neopatrnými a ztřeštěnými bruslaři, kteří nemají se sportovním ničeho společného a jejichž příchod na kluziště by měl býti ohlášen výstražným znamením.

Začátečníci si někdy obrácenou trojku usnadňují tím, že z ní dělají z á v o r k u, (viz náčrtek čís. 6), která je složena ze skutečných dvou vlnovek a oddávají se sladkému sebe-klam, že obrácenou trojku provedli. Rozdíl je, jak jsme uvedli, v tom, že při obrácené trojce je vlnovka pouze zdánlivá a že se vyjíždí na téže hraně brusle.

Základní tvary musí nacvičiti každý bruslař, který chce míti pravou a stálou a ne-utuchající radost z bruslení a kdo chce z bruslení vytěžiti všecky výhody zdravého tělo-cviku. Musí je také často opakovati, aby si dovednost svou zachoval a ji zdokonalil. Tím více to platí pro ty, kdo se chtějí vy-cvičiti ve správném a dokonalém bruslení pro závody.

Zmíním se zde o jednotlivých tvarech základních a způsobu jich provedení.

Všecky tvary základní dají se provésti osmerým způsobem: ku předu, vně a do-vnitř a do zadu vně a do vnitř — a to na pravé i na levé noze.

Oblouk.

První počátek se činívá obloukem v pravo vně, poněvadž je nejsnadnější. Na něj se odrážíme celou vnitřní hranou levé brusle.

Ale oblouk ten neprovádí pouze pravá noha, nýbrž celé tělo. Rameno nad jedoucí nohou předchází otáčení a volná noha zůstane po odrazu poněkud vzadu, ovšem ve vzduchu, nikoli na ledě, ale pak dohání jedoucí nohu a ve dvou třetinách celého oblouku ji mine. Při tom podržuje původní svůj směr.

Nohy jsou při tom vždy v koleně poněkud prohnuty, což dodává jízdě pružnosti

Náčrtek č. 7.

a přispívá k ladnému obrazu celé postavy. Nikdy nemají býti nohy ztuhla napjaté. Příliš prohnuty v kolenou nemají býti ovšem také, ale způsob ten je namahavý sám sebou a tedy méně užívaný.

Oblouk do zadu vně se provádí podobně, jen že tu volná noha dříve předbíhá nohu jedoucí, a to asi v polovině oblouku.

Kyčle nemají býti vyhnuty, nýbrž v pravém úhlu k páteři. Viz náčrtek čís. 7.

Při špatném držení těla vypadají i dobré tvary neohrabaně.

Při obloucích jetých dovnitř se udržuje rovnováha ovšem zcela jinak. Rameno nad volnou nohou se při začátku pošine ku předu a ponenáhlu couvá, zatím co volná noha, která jest zprvu až za jetým obloukem, se ponenáhlu šine ku předu.

Sama theorie ovšem nic neznamená, teprve po častých pokusech přijde každý na nejvhodnější provedení.

Vnitřní oblouky se neučí ostatně dobře samy, nýbrž ve spojení s vnějšími jako trojky. Odraz k vnitřním obloukům je totiž poněkud obtížný, takže je mnohem pohodlnější užití setrvačnosti z vnějšího oblouku. Následkem toho se také stává, že začátečníci umějí mnohem dříve zadní, vnitřní oblouk než přední vnitřní, protože trojka ku předu vně je nejlehčí, jsouc do jisté míry ochranným tvarem, který provede začátečník po nejprve nejčastěji bezděčně, který se však teprve dalším cvikem zdokonalí.

Trojky se skládají ze dvou oblouků, vnějšího a vnitřního, při čemž je třeba změnití hranu.

Důležité je připomenouti, že se neobvykle ulehčuje trojka pohybem ramene nad volnou nohou směrem jízdy. Jedeme-li ku předu v pravo, obracíme se celým tělem v pravo, levá noha, která zůstala při odrazu pozadu, dohání pravou nohu a asi v oka-

mžiku, kdy jsou u sebe, provede se obrát, při kterémž se levá noha znovu opozdí, ale při další jízdě pravou nohou předhoní.

Začátečníci, kteří vnitřní kruhy dobře nedovedou, hledí se volnou nohou hned dostat k ledu a zkrátka zabrzdí. Teprve delším cvikem se docílí toho, aby vnitřní oblouk se rovnal vnějšímu, čímž se trojka teprve stává dokonalou.

Přispěje se k tomu tím, když se při obrátu nohy od sebe příliš nevzdálí a když se pak volná noha pomalu pohybuje ku předu.

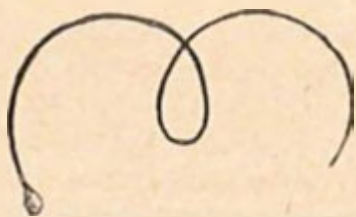

Kličky

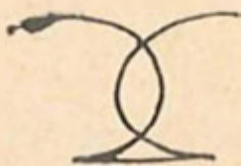
jsou tvary poměrně snadné, při tom velmi působivé. Aby však nepozbývaly lehkosti, třeba je stále se v nich cvičiti.

Klička vyžaduje mírného odrazu, po němž zůstane volná noha poněkud pozadu a při tom se také rameno nad ní pošine nazad. Hned po rozjezdu se však rameno vyrovnává ku předu a s ním celý trup se zatáčí a poněkud naklání. Tím se jedoucí noha postaví ostře na hranu a zajíždí jako do závitnice. V tom ji rychle předhoní volná noha a přinutí ji vyjeti z chystané spirály a brusle vytvoří kličku. Viz náčrtek čís. 8.

Kličky vnitřní tvoří se způsobem opačným. Volná noha zde vybíhá z kruhu, při čemž se tělo nahne dovnitř a rameno nad ní se šine směrem jízdy a v rozhodném okamžiku se uchýlí nazad. Tím se přinutí jedoucí noha do kličky.

Náčrtek č. 8.

Náčrtek č. 9.

Nepošine-li se volné rameno dostatečně ku předu směrem jízdy, nevykoná brusle kličku hladce, nýbrž se v kritickém okamžiku sesmekne krátce dopředu nebo dozadu a pak teprve dalším kruhem dojede kličku.

Tento tvar se jmenuje americká klička a je jednak hezký (stopou na ledě) a jednak je i houpavý pohyb těla při provádění na pohled ladný. (Viz náčrtek č. 9.)

Při tomto tvaru jako při kličkách vůbec je hlavním uměním udržeti správný sklon těla a tím rovnováhu, poněvadž jen tak se využije veškeré rychlosti počáteční, což je důležité, chceme-li provést několik kliček za sebou, čili pirouetty, o nichž bude řeč později.

25

Obrácená trojka.

Tento tvar (viz náčrtek čís 5 O. T.) je od trojky obyčejné úplně odlišný. Provádí se hlavně přispěním ramene nad volnou nohou. Postavení těla je však na konci tvaru skoro jako na začátku.

Jedeme-li ku předu vně, tedy zůstane volná noha vzadu jako při obyčejném oblouku, a to na vnitřní straně jeho. Také rameno nad ní se pošine zpět. Ponenáhlu se tělo vztýčí, ramenem se trhne ku předu a volná noha se vymrští směrem pohybu. Tím se zvedne pata jedoucí nohy, přeloží se, aniž by se změnila hrana a tvar je nakreslen.

Nazad, dovnitř se provádí poněkud jinak. Volná noha se zpozdí jako při obyčejném oblouku jetém dovnitř, pomalu však předhoní jedoucí nohu o půl kruhu až za obvod, při čemž se rameno nad volnou nohou drží daleko od středu oblouku.

Tím se ocitne tělo v nuceném postavení, které vyžaduje přesunutí těžiště. Toho se docílí tím, že se volné rameno posune ku předu ke středu a s ním zároveň volná noha se přinutí k přesunutí.

Ku předu do vnitř se provádí tak, že volná noha se pohybuje ku předu a drží se nad nohou jedoucí, při čemž se rameno nad ní šine rovněž ku předu. V polovici oblouku se ramenem trhne a volná noha se pošine zpět ku středu oblouku. Jedoucí noha přešine teď patu, takže se na téže hraně jede do zadu vně. Volná noha se nesmí příliš vzdáliti od nohy jedoucí, protože by se tím pozbyla rychlost.

Do zadu vně se provádí obrácená trojka podobně jako ku předu vně. Volná noha mine nohu jedoucí jako při obyčejném oblouku, pak sebou trhne proti směru jízdy, proti němuž se kloní také rameno nad volnou nohou. Tělo je nakloněno ke středu oblouku. Uprostřed se odchýlí volná noha i rameno náhle opačným směrem a přesunutím špičky nohy se vyjede obrácená trojka na téže hraně brusle.

Poněvadž se při obrácených trojkách ku předu podráží pata a při obrácených trojkách do zadu špička nohy, je nutno, aby se první vyjížděly na přední části a druhé na zadní části brusle. Brusle se při tom staví

ostře na hranu, poněvadž jen tak se zajistí bezpečný postoj a tvary se provádějí co možno rychle.

Obrácené trojky jsou cvičení obtížná a vyžadují proto stálého cviku.

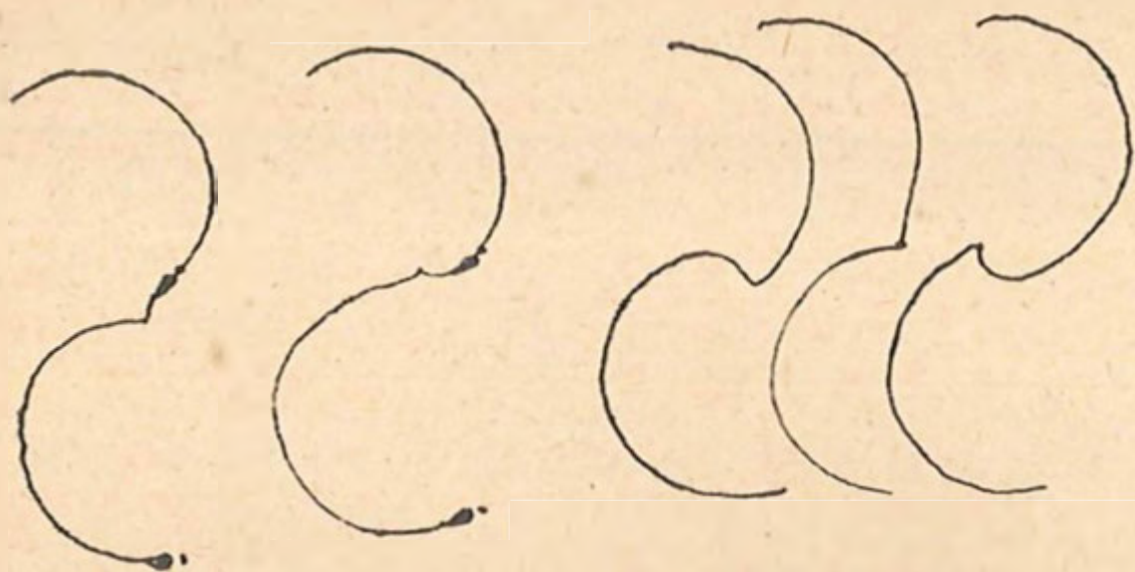
Zvraty.

Zvraty a obrácené zvraty se kreslí jako obrácené trojky touž hranou brusle, ale mění se při nich postavení těla, čehož při obrácených trojkách není. Rozdíl mezi zvratem a obráceným zvratem je pak ten, že při zvratech jdou ramena a kyčle v první polovici oblouku směrem jízdy, kdežto při obrácených zvratech se staví proti směru jízdy.

Také tyto tvary jsou velmi obtížné a dlouho jest třeba se jim učit a nacvičené stále opakovati, poněvadž násilné přesunování rovnováhy vyžaduje veliké obratnosti a klidu kterého se nabývá teprve dlouhým cvikem. Kromě toho jsou zvraty při rychlosti přestupu při prvním pohledu nedosti pochopitelné. Než si je začátečník-divák rozloží, jsou již nakresleny a tělo již ujíždí v poloze docela jiné.

Z v r a t k u p ř e d u v n ě se provádí takto. Jedoucí noha píše ostrý oblouk hranou, za-

chycujíc těžiště, zatím co volné rameno se kloní silně ku předu a volná noha mívá pomalu nohu jedoucí, ale z blízka a poněkud skříženě. Ve chvíli zvratu trhne sebou volná noha ke středu oblouku a tím přesune těžiště nazad a vnutí nohu do oblouku nazad vně. Zvrat ten se provede jak pochopitelno na špičce nohy.

Správné.

Nesprávné.

Náčrtek č. 10.

Při zvratu dozadu vně mívá volná noha nohu jedoucí směrem jízdy a rameno nad volnou nohou se vyšine ku předu týmž směrem. Zvrat se vytvoří nejlépe trhnutím rameny. Toto trhnutí musí býti velmi rychlé. Na rozmyšlení tu není kdy.

Zvraty dovnitř se tvoří hlavně ramenem nad volnou nohou. Volná noha nemá té důležitosti jako volné rameno a doplňuje vět-

šinou pouze celkový pohyb. Při zvratu ku předu dovnitř se vyšine volné rameno ostře ze středu za obvod oblouku a volná noha se blíží k noze jedoucí. Rychlým, ale slabým trhnutím volné nohy do zadu se vnutí brusle jedoucí nohy ostře na hranu. Rychlým trhnutím volného ramena ku předu se vynutí zvrát do oblouku nazad dovnitř.

Při zvratu zpět dovnitř se odchýlí volné rameno od středu oblouku. Volná noha míjí těsně nohu jedoucí, ale před zvratem sebou trhne proti směru jízdy. Volná noha pak jde zvolna ku předu.

Poněvadž tělo při zvratech mění úplně své postavení, je třeba, aby při obratu bylo právě nad jedoucí nohou a aby se obrát vykonal co nejrychleji. Je ostatně pochopitelné, že na zvraty se odvažuje bruslař teprve tehdy, až nezápasí s rovnováhou a až vyjíždí docela lehce oblouky všemi směry a na ~~obou~~ hranách brusle.

Obrácený zvrát.

Obrácený zvrát je nákresem vlastně tožný se zvratem. Provedením se však liší úplně, neboť se začíná na jiném konci a vyžaduje tudíž jiného pohybu.

Obrácený zvrát vyžaduje, aby pohyb vol-

ného ramene, kyčlí a hlavy byl proti směru oblouku. Při vnějším oblouku se kloní tedy volné rameno zpět a při vnitřním vpřed. Změna hrany nastane p o o b r a t u. Stočením trupu se připraví a usnadní držení těla pro následující oblouk.

V p ř e d v n ě se píše obrácený zvrát následovně: Volná noha m í j í nohu jedoucí a volné rameno se kloní zpět — proti směru jízdy. Rychlým zpátečním pohybem volné nohy se pošine noha jedoucí ku předu, že vyjede v nepravou vlnovku (poněvadž je jeta na téže hraně), pata se přešine ku předu trhnutím volného ramene směrem nového oblouku, při čemž volná noha se z počátku opozdí proti směru jízdy a vyjede se obloukem do zadu vně.

D o z a d u v n ě je pohyb týž, pouze místo paty se přešine špička nohy. Před zvratem se skloní rameno proti směru jízdy. Pohyb volné nohy je týž, dbáti jest jen toho, aby se volná noha nevzdalovala od psaného tvaru.

Při zvratech vnitřních se pohybuje volné rameno při prvním oblouku ku předu směrem jízdy ke středu.

Správné zvraty a obrácené zvraty mají vlastně tvořiti vlnovku s růžkem uprostřed. Druhý oblouk má býti pokračováním oblouku prvního.

To se ovšem nemůže hned žádati od začátečníka. Změna postoje a přesunutí paty nebo špičky jsou totiž tak nezvyklé, že je třeba velikého a stálého cviku, než se provedou hladce, a proto činí také počátkem každé sezony nové obtíže, třeba čím dále tím kratší dobu trvající. Obtíže však pravého sportovníka neodstrašují, nýbrž vybízejí k úsilovnější práci.

Nikdy se nesmíme snažiti usnadňovati si výkony na úkor správnosti a úhlednosti. Pohodlnost taková se mstí do budoucna, poněvadž ten, kdo se naučí nesprávnému výkonu, je mnohem vzdálenější výkonu správného než ten, kdo se mu vůbec nenaučil.

Zobáky.

Zobák a obrácený zobák povstávají přiřazením dvou vnitřních nebo vnějších oblouků, vyjetých touž hranou brusle při téměř postavení těla, při čemž se pouze změní směr jízdy. Přiřadí se tedy k přednímu vnějšímu oblouku v ostrém úhlu zadní vnější nebo k přednímu vnitřnímu zadní vnější, nebo obráceně.

Přiřadí-li se druhý oblouk dovnitř, povstane z o b á k o b y č e j n ý, přiřadí-li se druhý oblouk zevně, povstane z o b á k

o b r á c e n ý. Rozdíl tento zdá se býti pouze theoretický, ale ve skutečnosti je přiřadování oblouku vně o mnoho těžší, a proto se také doporučuje začít se zobákem obyčejným.

Zobáky jsou tvary velmi obtížné. Než se k nim přikročí, je třeba pevně státí a míti úplně rovnováhu v moci. A i pak jsou zobáky nejlepší průpravou k nacvičení pádů. Pády ty jsou však málo nebezpečné a velmi užitečné pro další úspěch v umění bruslařském.

Zobáky mají vlastně svůj původ v brzdění, kterým se chrání bruslař před najetím na překážku nebo před střetnutím s jiným bruslařem, který mu kříží cestu.

Brzděním se zastavuje rychle na místě, zvláště při jízdě nepřiliš rychlé a to tak, že postaví obě nohy napříč ku směru dřívějšího pohybu. Brzdí-li tedy na př. na pravo, opře se pravou nohou o vnější hranu brusle a levou nohou o vnitřní, a ohne poněkud kolena, čímž dodá postoji pružnosti.

Poněvadž se brzdění děje velmi rychle, zůstane trup v dřívější poloze a sklon jeho se vyrovná teprve setrvačností. Brzdění je velmi důležité, proto je třeba nacvičiti je předně na obou nohou ku předu i do zadu na obou hranách a pouze na hranách.

Rozrývání ledu patním koncem brusle za účelem brzdění je nešvar.

Při cvičení oblouků může se cvičiti brzdění na jedné noze, což není příliš nesnadné. Povstane náhlým vrtnutím nohy ven nebo dovnitř, dle toho, jedeme-li oblouk vnější nebo vnitřní.

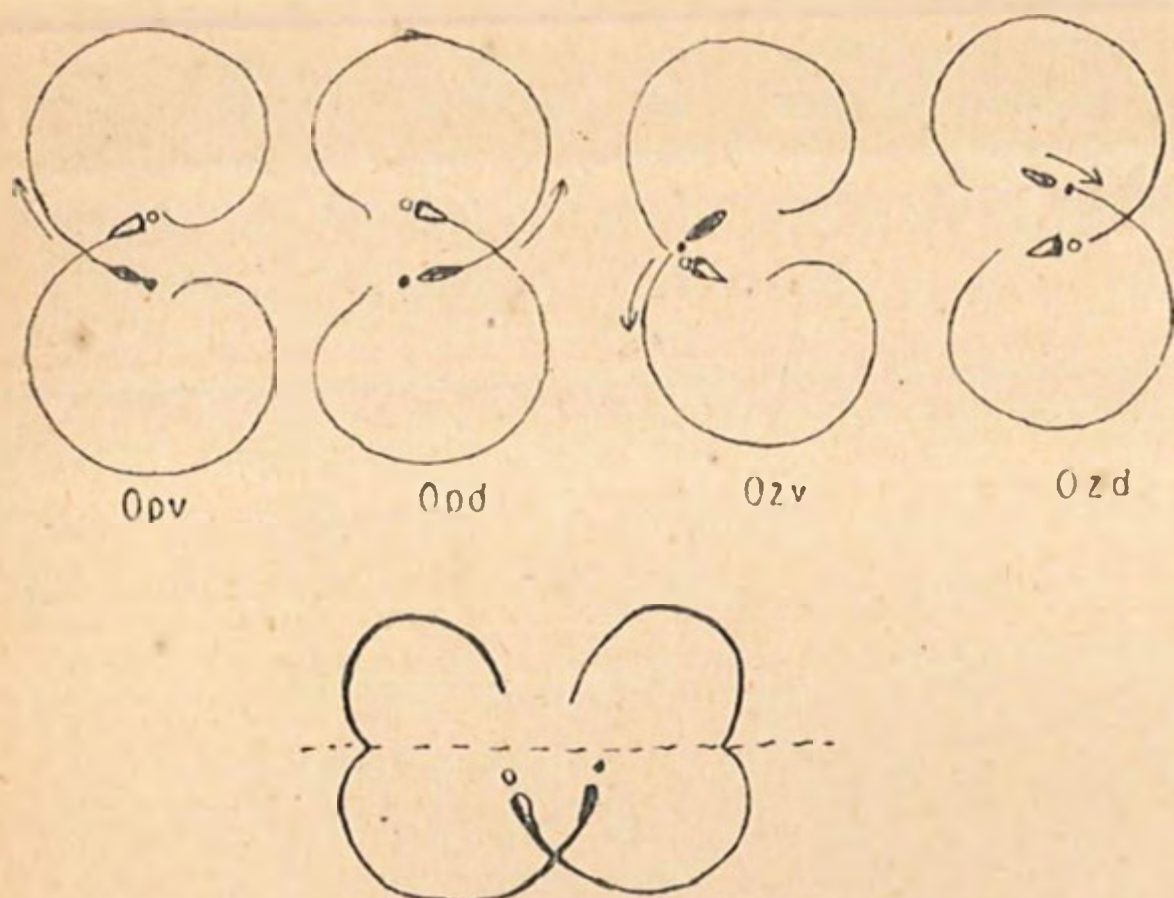
Ohneme-li při tom poněkud koleno, opíraje se o vnější nebo vnitřní hranu (dle oblouku), ocitáme se ve vratké poloze, poněvadž trup, zachovavší dosud dřívější polohu a volná noha zpozděná z obyčejného oblouku, porušují rovnováhu. Z tohoto vratkého postavení, které, jak jsme již dříve řekli, končívá rádo sklouznutím a pádem, dostaneme se tím, že brzdící nohou trhneme do zadu nebo do předu, dle toho, jedeme-li do předu nebo do zadu, čímž si zajistíme rovnováhu a nesjíždíme pak obloukem protivného směru, který jako prostý oblouk neuskýtá obtíží.

Krasobruslení. — Tvary složené.

Uvedené základní tvary mohou se řaditi k sobě po dvou protivným směrem. Tím se cvičení značně zpestří a jednotlivé tvary se zdokonalí, což zvláště platí o tvarech, začínaných vnitřním obloukem, protože v po-

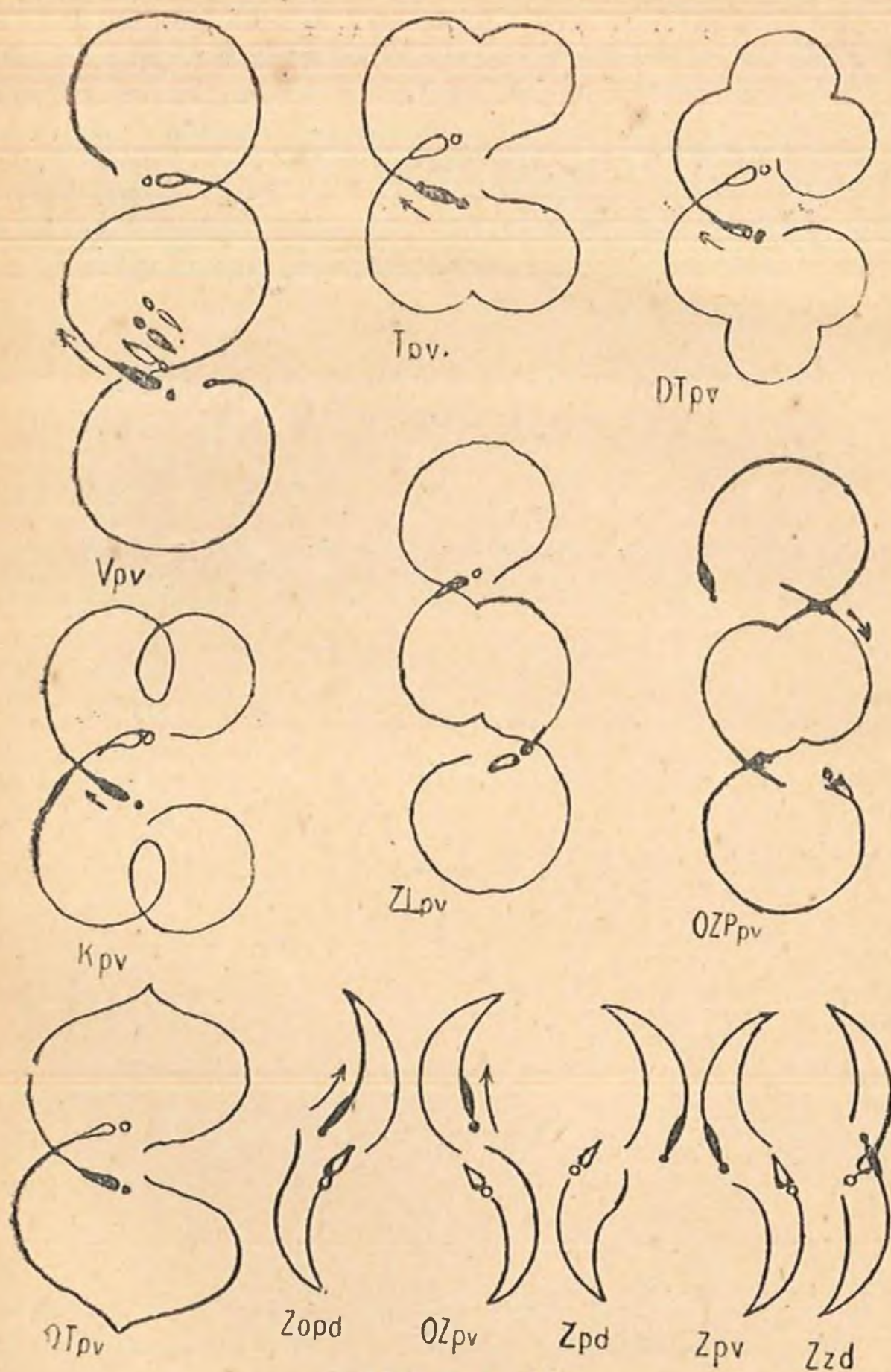
kračování nabývá se pro vnitřní oblouk setrvačností většího klidu než pouhým odrazem, z čehož začátečník i pokročilý bruslař velmi mnoho vytěží. Můžeme tedy jeti na př. oblouky takto: (viz náčrtek čís. 11):

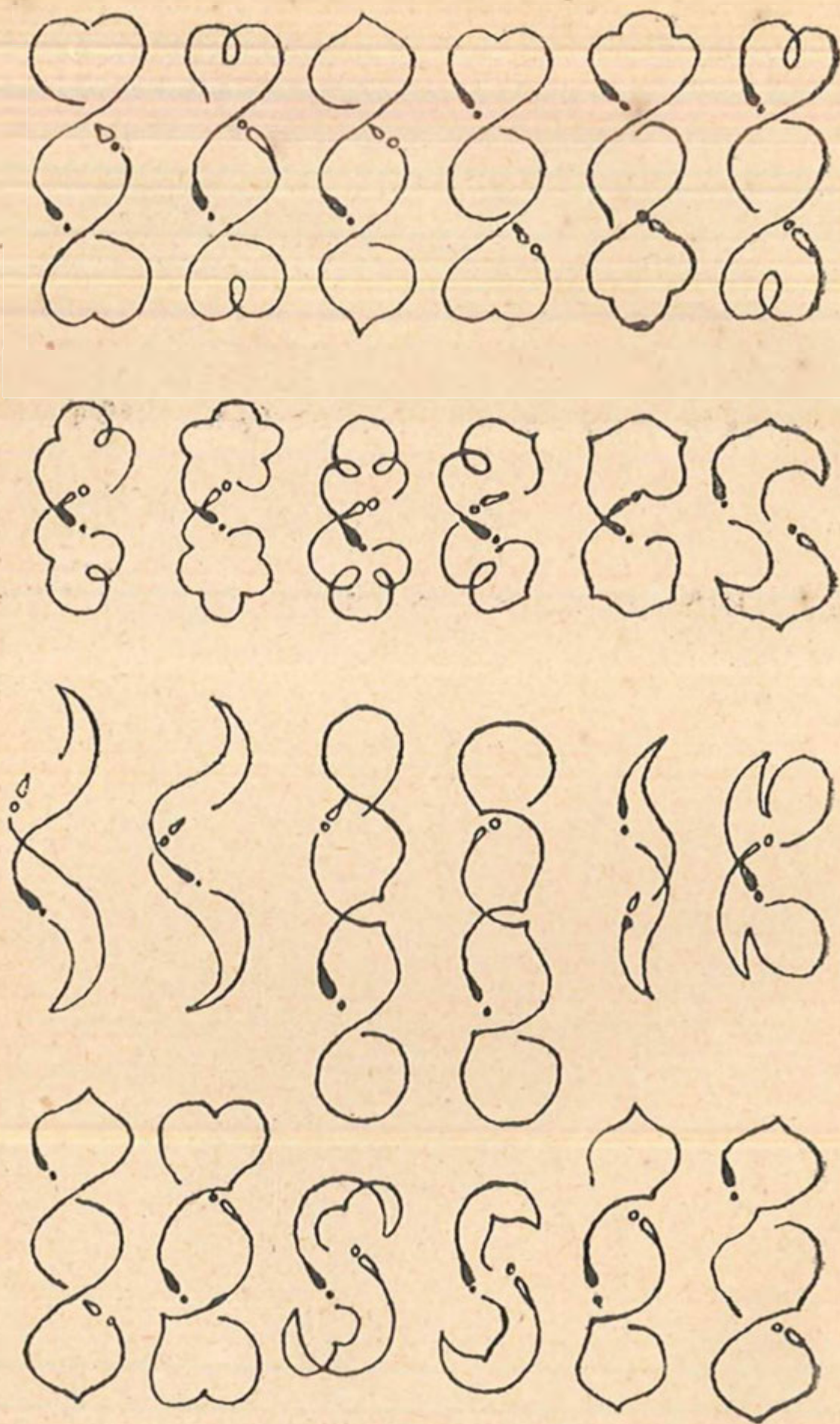
Náčrtek č. 11. a 12.

Začneme na př. pravou nohou vně, napíšeme co možno úplný kruh, přestoupíme na levou nohu, napíšeme vnější hranou zase úplný kruh a tak pokračujeme, snažíce se jeti v původních kruzích.

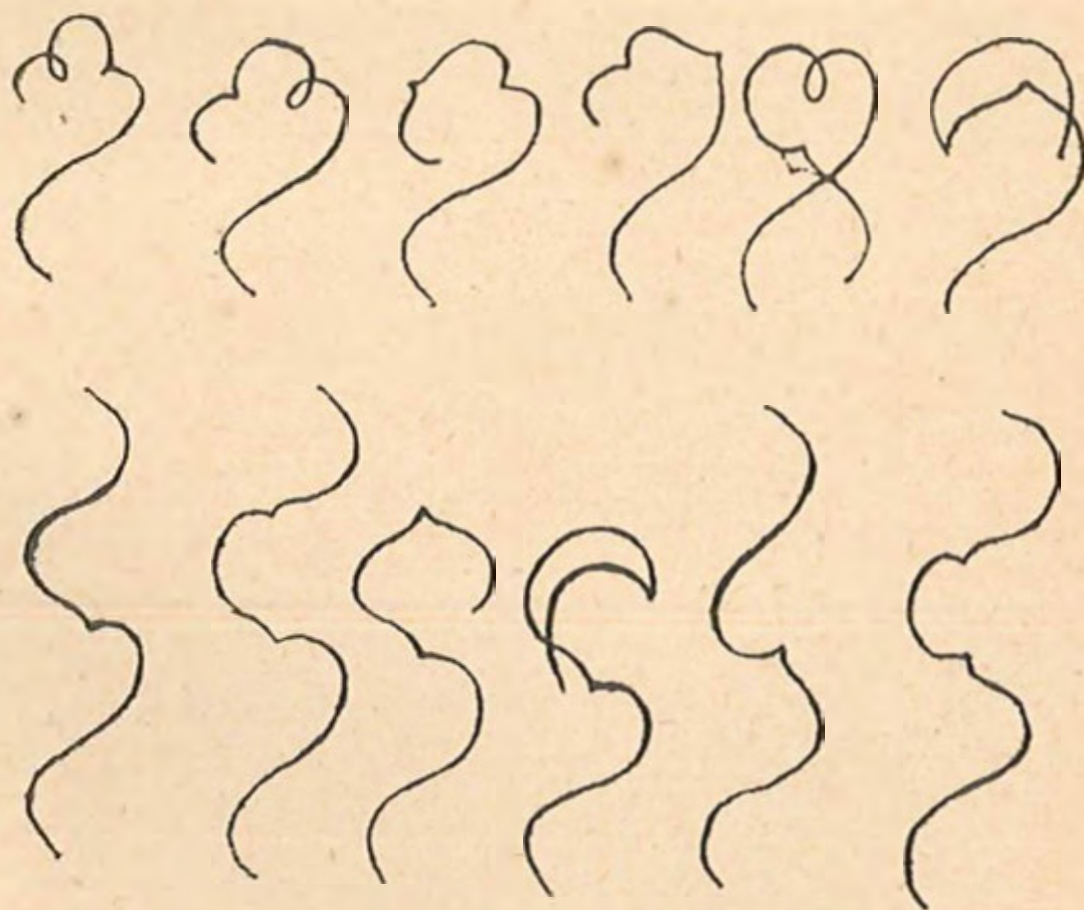
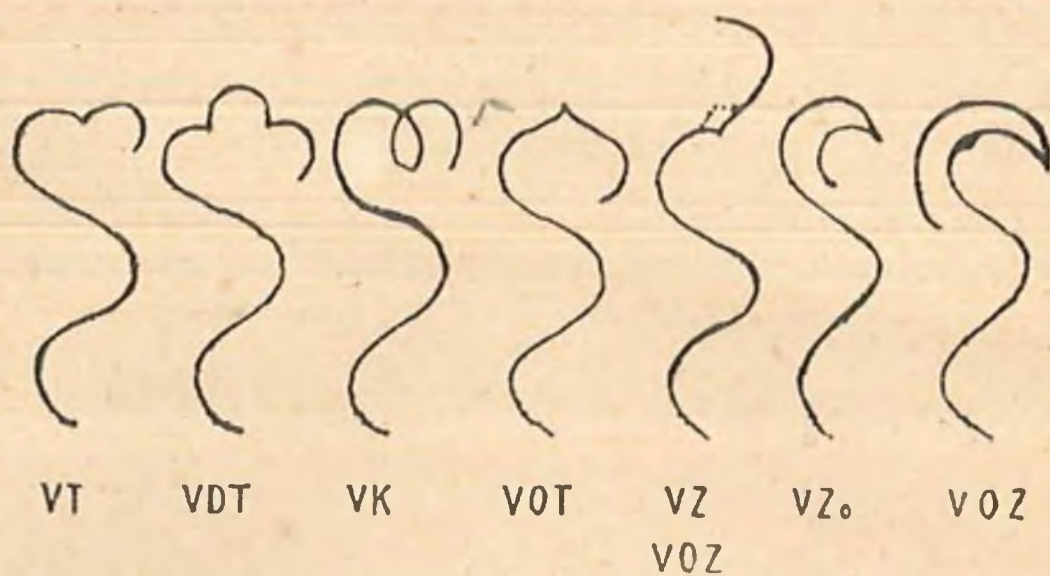
Podobně můžeme přiřadit k sobě dvě vlnovky, dvě trojky atd., jak vysvítá z následujícího obrazce č. 12 a obrazců č. 13—16.

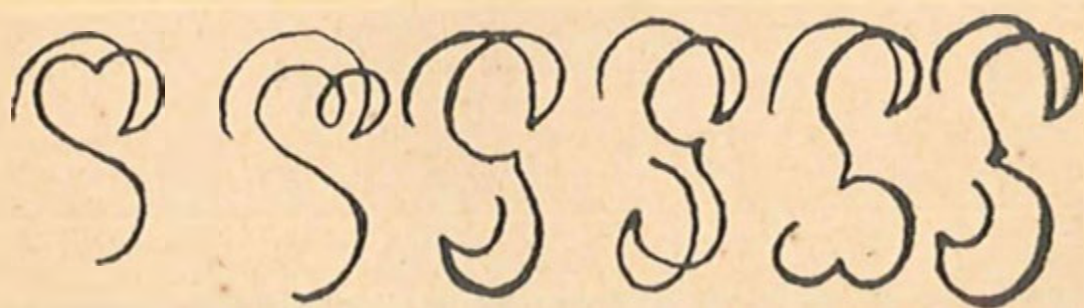
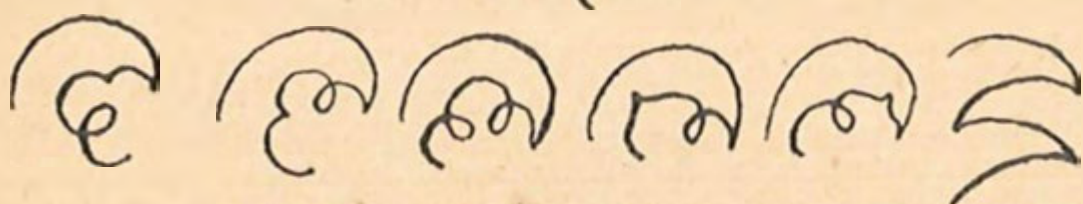
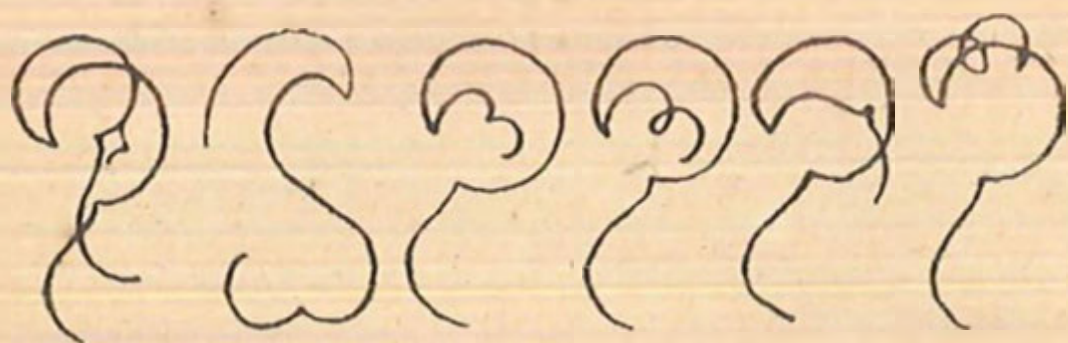
Náčrtek č. 13.

Náčrtek č. 14.

Náčrtek č. 15.

Náčrtek č.

Každá taková složka dá se jeti jako jsme řekli při tvarech základních, čtverým způsobem každou nohou, a to ku předu vně a dovnitř. K vůli jednoduchosti značíme pravou nohu černě a levou světle. Dle polohy tečky nebo kroužku, které značí podpatek, je viděti směr. Jinak značí u všech obrazců:

V = Vlnovka.

O = Oblouk.

T = Trojka.

DT = Dvojitá trojka.

K = Klička.

OT = Obrácená trojka.

Z = Zvrat.

OZ = Obrácený zvrat.

Zo = Zobák.

OZo = Obrácený zvrat.

P = Pravá noha.

L = Levá noha.

v = ven.

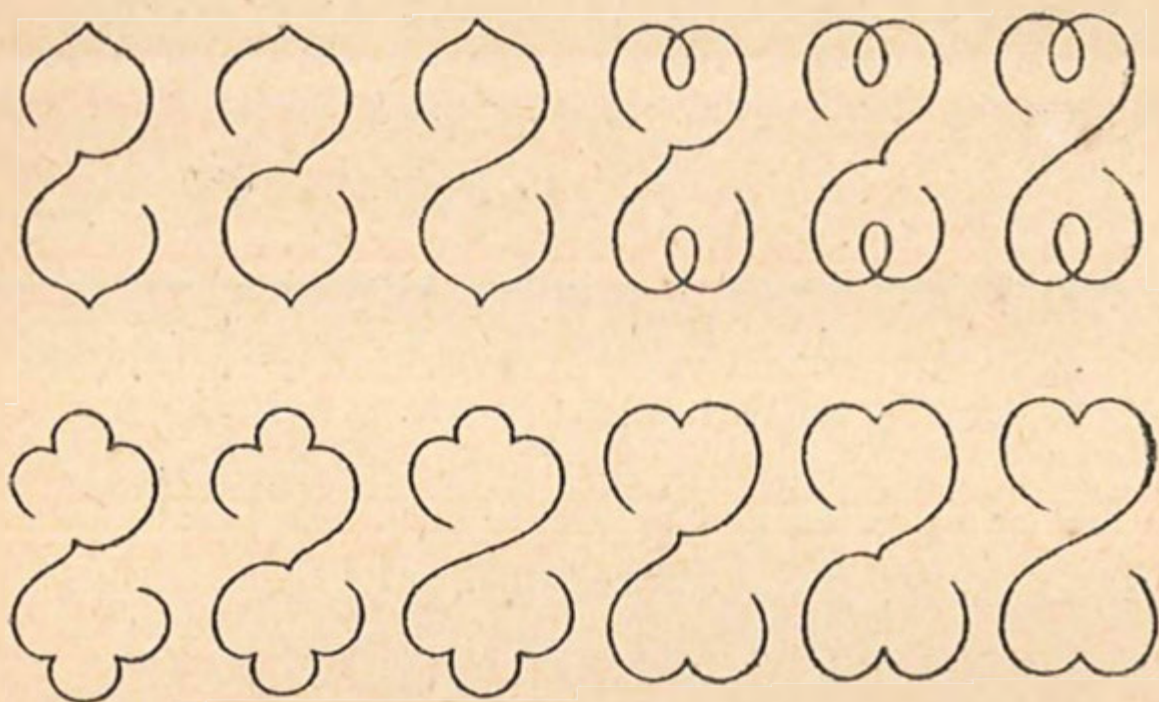
d = dovnitř.

p = ku předu.

z = dozadu.

Po dokonalém osvojení jednoduchých základních tvarů může přikročiti začátečník k

nacvičení tvarů spojitých, tak zvaných amb a tern, totiž tvárů složených ze dvou nebo ze tří tvarů základních. Není však dobře hnáti se do nich předčasně, protože se pak nacvičení jejich setkává s velikými obtížemi a není nakonec ani dokonalé.

Náčrtek č. 17.

Také tyto tvary se cvičí oběma nohama a všemi směry, tedy ne pouze pravou nohou vně, jak je často viděti, ačkoliv se tak může začít, protože způsob ten je nejlehčí.

Nemůžeme zde vyznačiti všechny tyto tvary, které jdou do tisíců a nemělo by to také smyslu pro začátečníka, který v našich krajích nemá za krátké zimy velké příležitosti ztráviti mnoho času na ledě, i kdyby

mu to jinak povolání umožňovalo. Komu pak na věci záleží, najde si již díla odborná, úplná. Uvedeme zde pouze několik snadnějších.

Do tern patří tak zvané paragrafy, které jsou z nejtěžších tvarů, ale také z nejvděčnějších.

Doporučuje se psáti tyto tvary co možno veliké, a při cvičení stejné, protože si tím bruslař zvykne na klidný, půvabný, stejnoměrný pohyb.

K těmto paragrafům počítáme tvary načrtnuté na následujícím obrázku č. 17.

Žerty a tance.

Při zvucích hudby i bez nich mohou se na ledě prováděti různé rytmické pohyby, které mohou býti tanci velmi podobny a kterým také tanec říkáme.

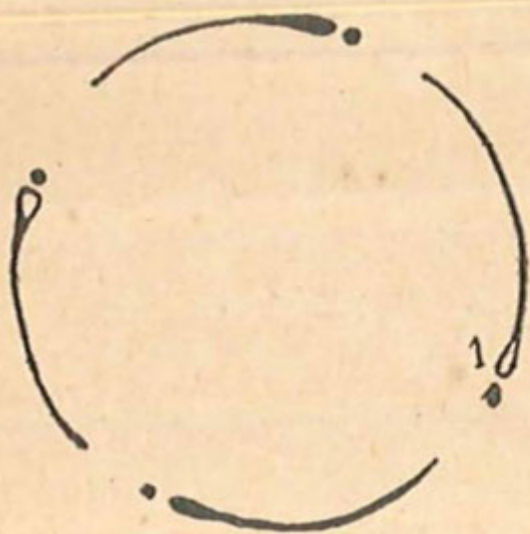
Začátečníci se mohou postupně pokoušeti s rostoucí dovedností o tance různě obtížné, a to sami i ve společnosti.

Nejjednodušší je chození v kruhu velkými kroky za zvedání nohou. Cvičení toto je dokonce velmi užitečné a provádí se na pravo i na levo. (Náčrtek č. 18.)

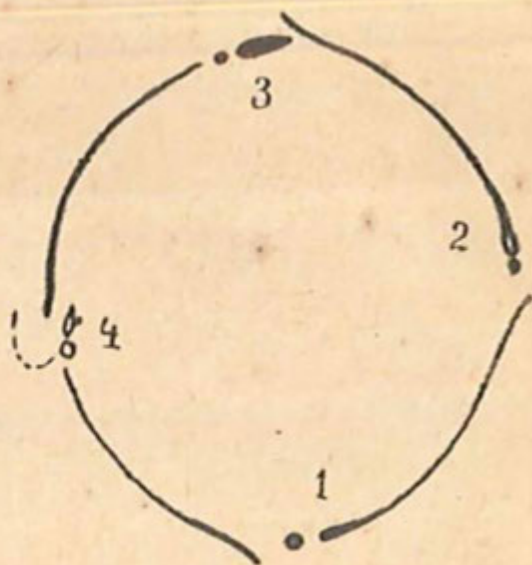
Ponenáhlu se mohou části kruhu tímto způsobem povstalého nahražovati různými

tvary těžšími, nebo se může pokračovati s různými obraty a poskoky.

Tím povstávají pak tvary a tance jiné. Uvedeme zde několik obvyklých tanců.

Náčrtek č. 18.

Náčrtek č. 19a.

Americký valčík

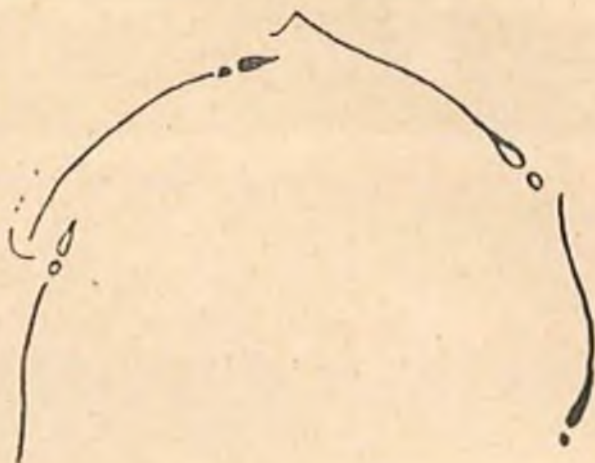
(Obr. 19.)

nepotřebuje ani bližšího vysvětlování tak jako Once back (uons bek = jednou zpět), při kterém se stále mění noha i čelné postavení. Tančí-li se s dámou, činí dojem tance kolového (pán začíná obloukem do zadu) a je velmi efektní. Může se tančiti také složitěji a s poskokem. Obr. 20.

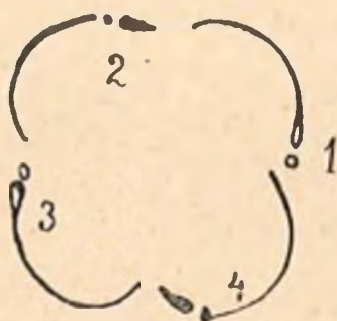
Americký valčík se může tančiti také v různých variacích, jak jsme se zmínili, na př. s once back nebo s trojkou, s kličkou,

jak naznačeno na náčtrcích čís. 21 a 22.

Různé taneční pohyby mohou se prováděti také na obou nohou. Jsou to tak zvané révy. Provádění je zřejmé z náčrtku na obr. čís. 23 a 24.

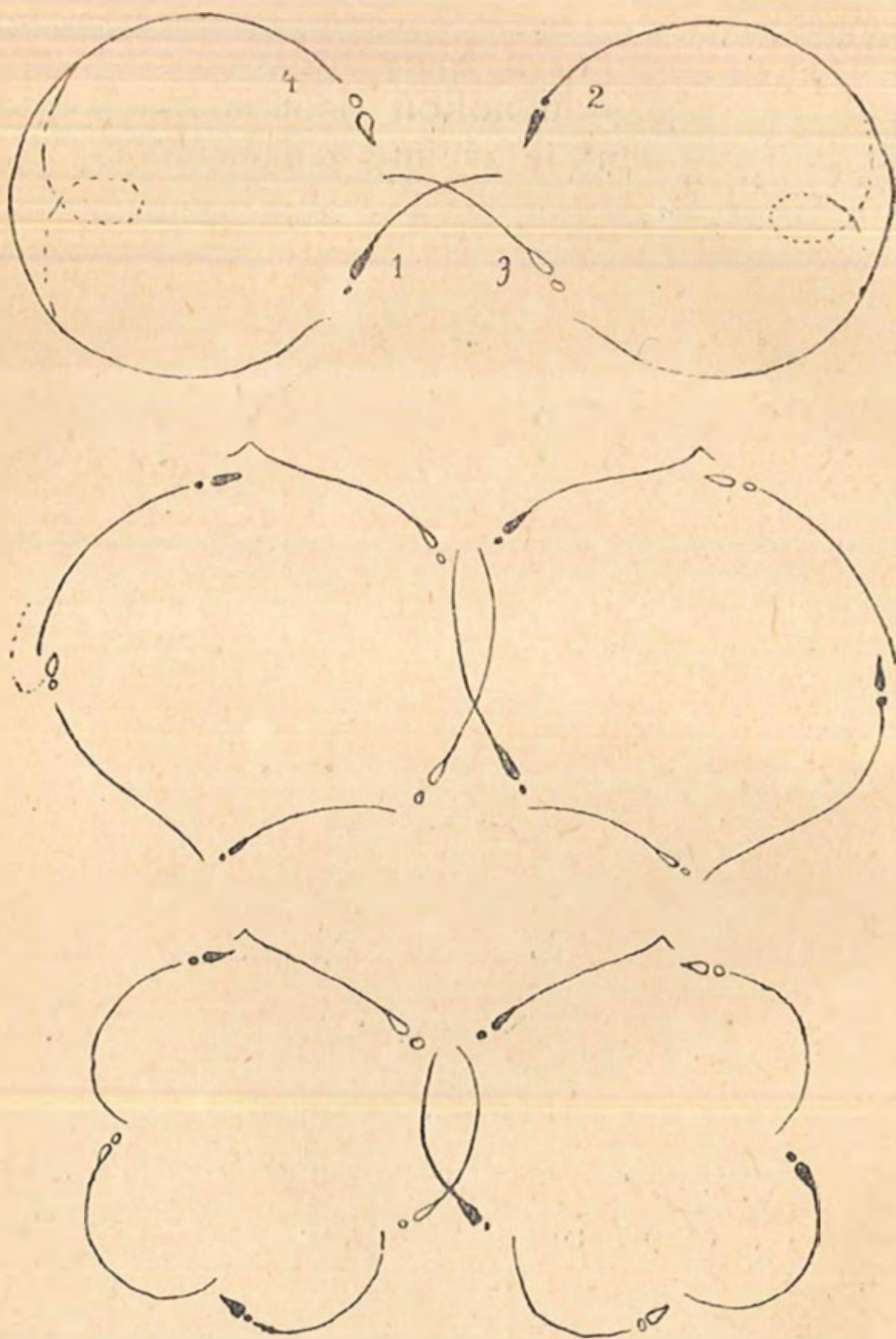
Náčrtek č. 19b.

Náčrtek č. 20.

Jednoduchá réva je pravidelně vlnovka s trojkovým obratem. Révy se jezdí přední nebo zadní částí brusle, ale sklon těla míří vždy stranou. Otáčení vynucuje se předjíždějící nohou.

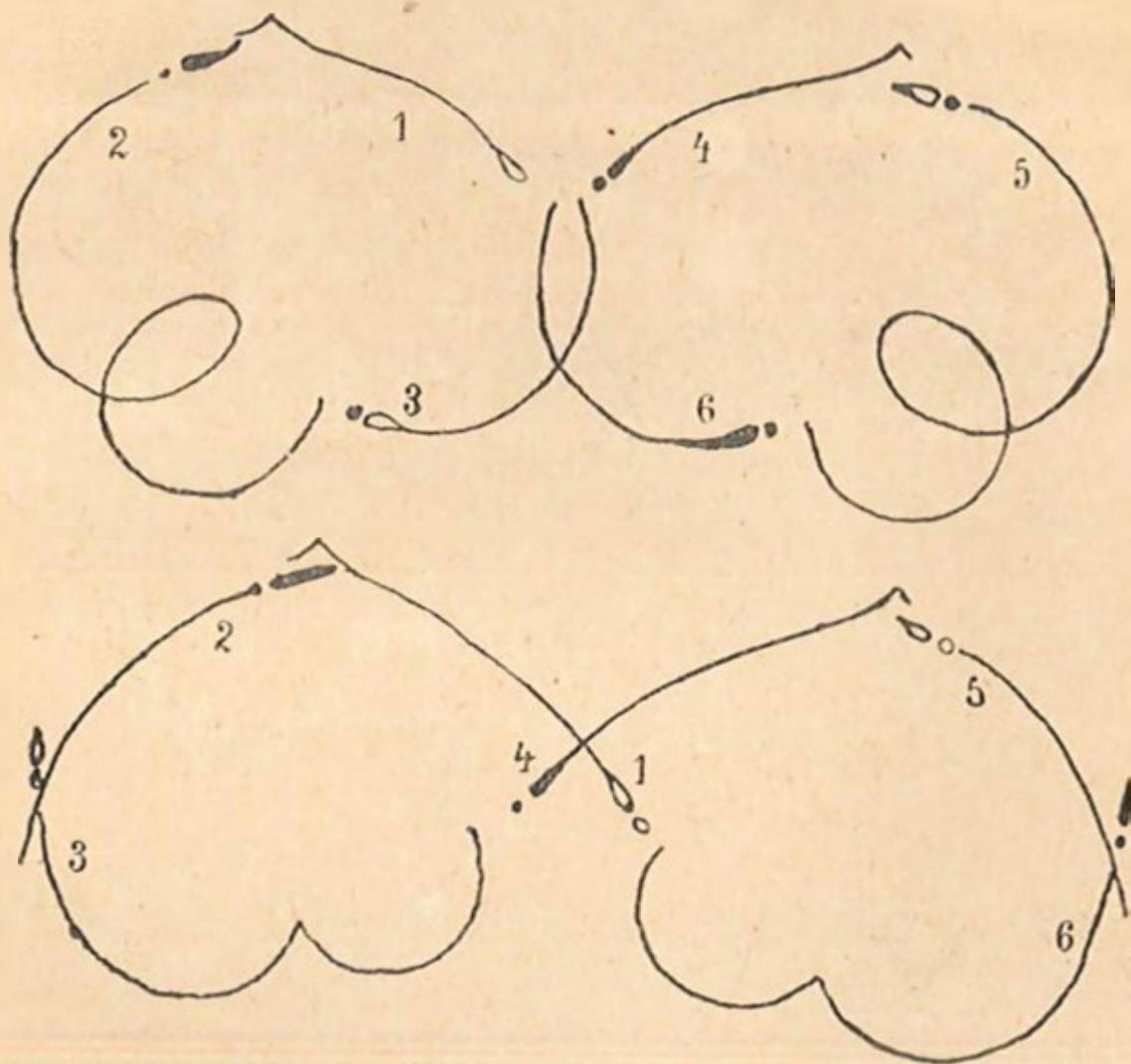

Náčrtek č. 21.

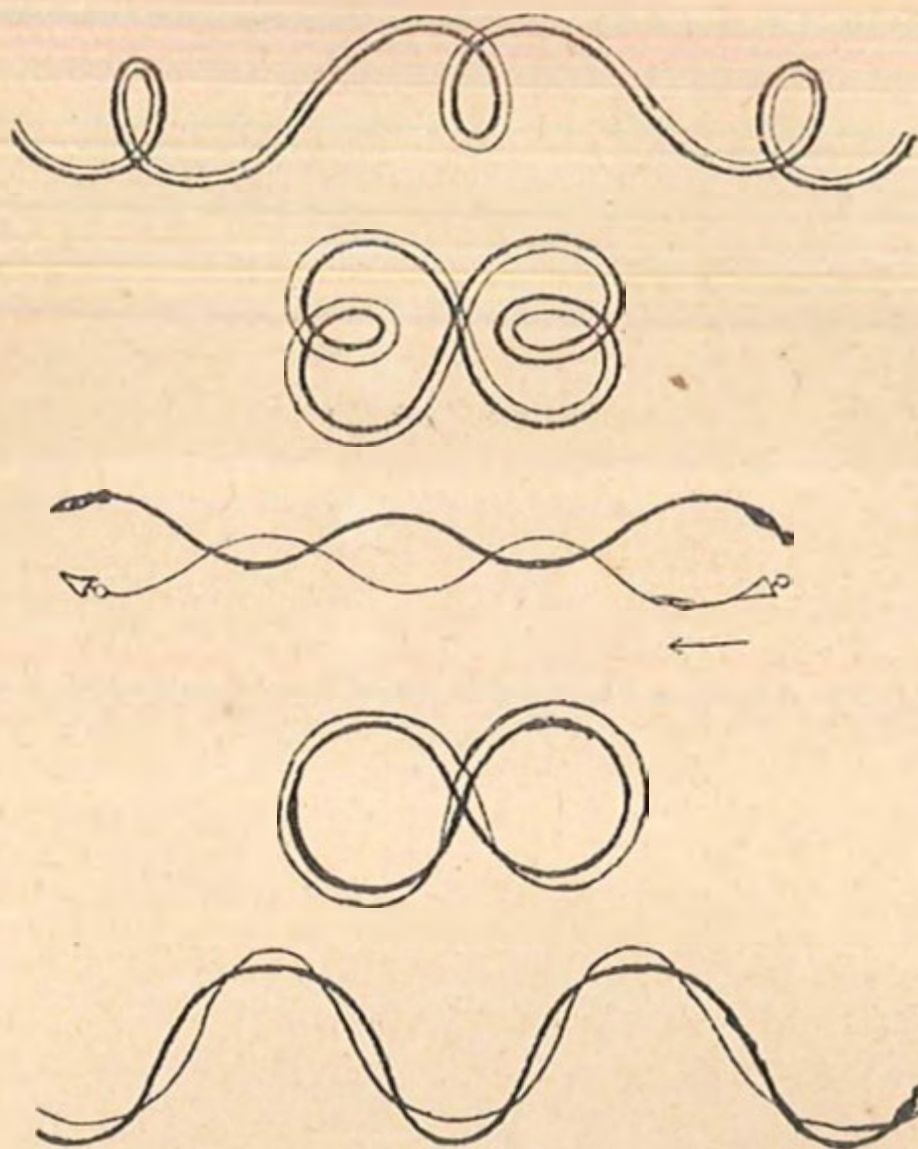
Kruhovit  tvary.

K doc len  svi nosti velmi dobr  jsou tvary kruhovit , kter  povstávají tak, že se jedna brusle zabodne koncem prstovým nebo

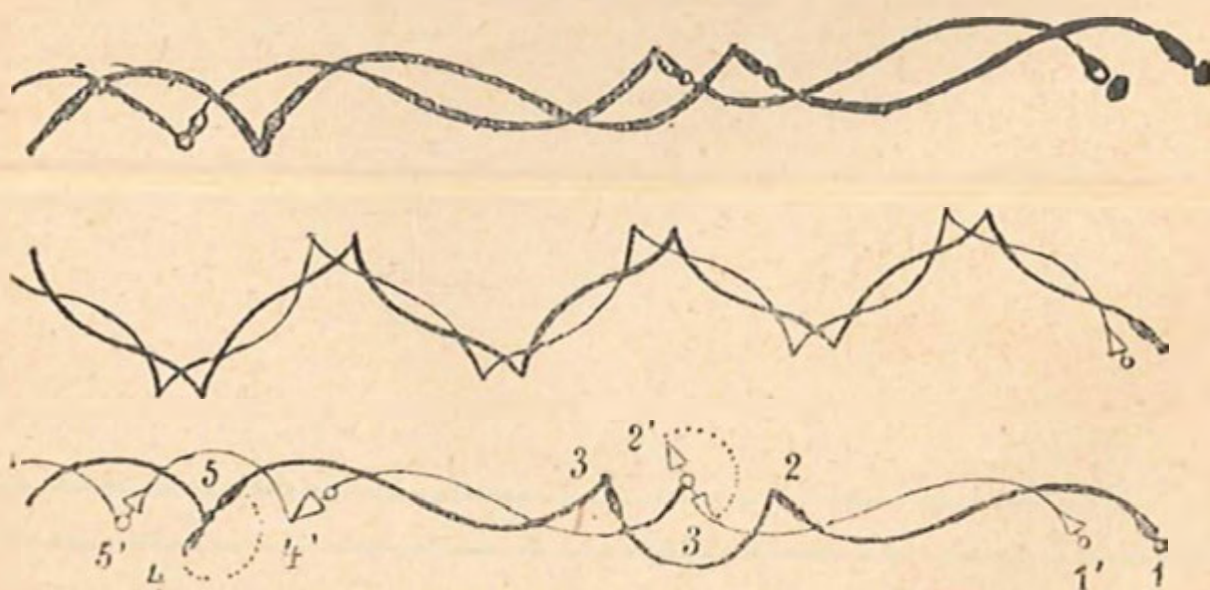

Náčrtek č. 22.

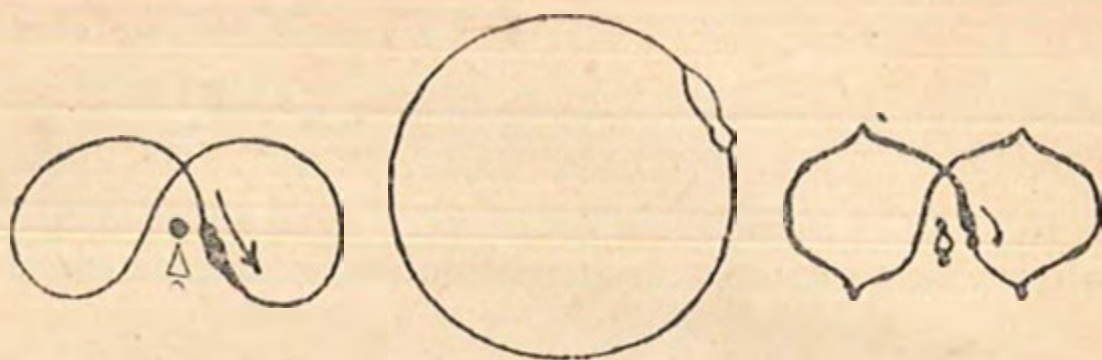
patním do ledu a druh  noha opisuje kolem ní nebo vedle ní různé tvary. Několik jich je naznačeno na náčrtku   s. 25.

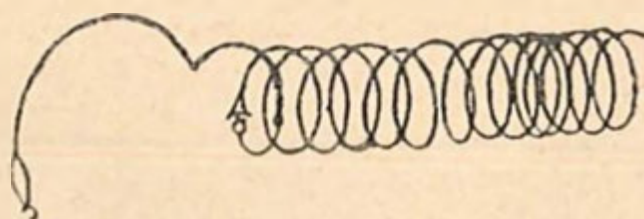
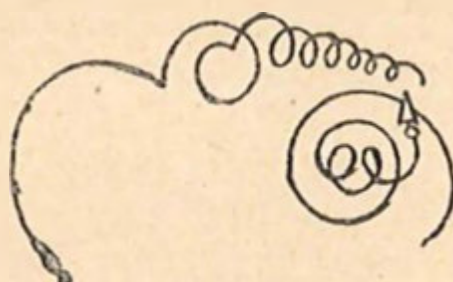
Náčrtek č. 23.

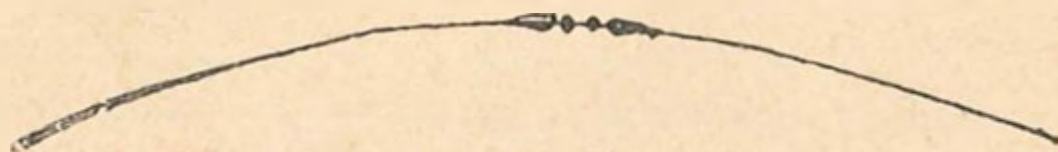
Náčrtek č. 24.

Náčrtek č. 25.

Náčrtek č. 26.

Náčrtek č. 27.

Pirouetty

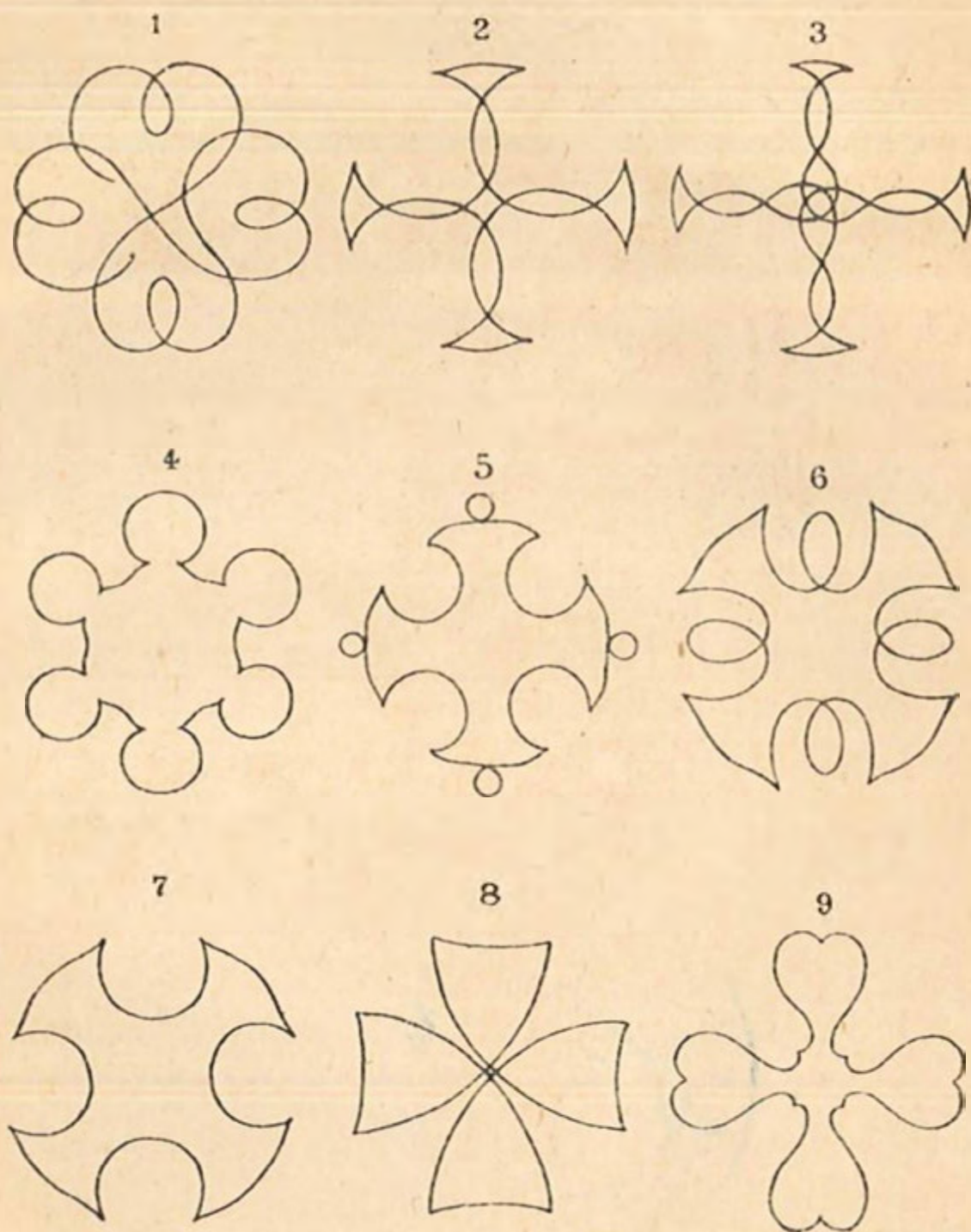
jsou tvary sestávající z množství trojek nebo kliček. Zvláště ale se cení kličky. Pirouetty jsou však tvary velmi obtížné a vyžadují dlouhého cviku.

Odražíme se silně, jako bychom chtěli jeti kličku, ohneme jedoucí nohu silně v kole, rozpažíme a pak pomalu paže skrčujeme a nohu narovnáваме. Tím zvýšíme otáčecí rychlost. Takto dovedou bruslaři provést i 50 kliček za sebou. K tomu je však třeba veliké vytrvalosti a pevné hlavy. Nehodí se tedy pirouetty pro lidi trpící závratí. Otáčení může se dít také na místě na hrotu brusle nebo na obou nohou jako sounožná pirouetta. Na náčrtku čís. 26 zidíme podobnou pirouettu, jakož i dvě prvně jmenované.

Gymnastickým cvičením, ku kterým je se připravovati i mimo zimu a které jsou mnohým bruslařům nedosažitelné, je — **měsíček**.

Po silném odrazu postavíme nohy patami k sobě a jedeme tak kruh vnitřními hranami, který je nejlehčí, nebo přímou čáru, nebo i vnější kruh, který dovedou pouze někteří bruslaři. Viz náčrtek čís. 27.

Na konec uvádíme několik tvarů ze závodního bruslení a několik hvězdovitých složitých tvarů. Na náčrtku čís. 28 podáváme některé zajímavé ukázky.

Náčrtek č. 28.

Doslov.

Knížka tato věnována je těm, kdo si chtějí systematicky a rychle osvojiti správné bruslení a psána je tedy vzhledem k začátečníkům. Že bylo při ní použito vedle vlastních zkušeností i zkušeností světových přeborníků a vynikajících odborných děl, je samozřejmo, neboť jen tak může knížka podobná dostáti svému úkolu.

75

PESTRÁ KNIHOVNA ZÁBAVY A KULTURY

za redakce Em. šl. z Lešehradu přináší v soustav-
ném a dle přesných pravidel řízeném programu
všecky nejzajímavější zjevy jak z oboru krásné, zá-
bavné a zušlechťující četby beletristické, tak i lite-
ratury poučné a vzdělávací.

Dosud vydána byla následující čísla :

1. Borel: Dina, krásná židovka.
2. Kipling: S pokraje džunglí.
3. Jacobsen: Dvě povídky.
4. Čechov: V rokli.
5. France: Různé prósy.
6. v. Liliencron: Vojenské no-
velly.
7. Wells: Ukradený bacil a
jiné prósy.
8. z Purkyní: Vzpomínky na
J. Ev. Purkyni.
9. Bracco: Novelly.
10. Stanjukovič: Námořské po-
vídky.
- 11-12. Rostand: Romantikové.
- 13-14. Dr. Zíbrt: Panna, ženitba,
žena ve staročeské úpravě
polských skladeb Rejez Na-
glovic a Bart. Paprockého.
15. Lojer: Oči lásky.
16. De Amicis: Dub a květinka.
- 17-18. Hugo: Legenda o krás-
ném Pécopinovi a o krásné
Bauldour.
19. Hoffmann: Fantastické prósy.
20. Poë: Historie podivné a pří-
šerné.
21. Flammarion: Z vesmíru.
- 22-23. Dr. Pecl: O pohybu, pod-
statě a vzniku komet. Ko-
meta Halleyova.
- 24-25. Dresler: Jakub Arbes.
26. Výbor básní Otak. Březiny.
- 27-28. Srbské povídky.
- 29-30. Ludwig: Z deště pod
okap.
31. Herczeg: Novelletty.
32. Babánek: České melodie.
- 33-34. Maupassant: Lásky se
rodí, kvete, umírá . .
35. Sieroszewski: Sibiřské po-
vídky.
36. Sologub: Dva Gotikové.
37. Stevenson: Podivuhodné pří-
běhy.
- 38-39. Viebigová: Strašidla.
40. Hedberg: Ukázka drobné
prósy.
41. Sova: Výbor básní.
42. Karásek: Jan Neruda.
- 43.-45. Bédier: Tristan a Iseuta.
- 46-47. Dostojevskij: Bílé noci.
- 48-49. Z literárního díla K. H.
Máchy.
50. Platón: Obrana Sókratova.
51. Dvě japonská dramata.
52. Rosny: Čarodějnice.
- 53.-55. Goethe: Výběravé pří-
buznosti.
- 56-57. Vojnovič: Novelly.
58. Kejmar: Sport na lyžích.
59. Maeterlinck: Essaye.
60. Mickiewicz: Sonety.
61. Lagerlöfová: Astrid.
- 62-63. Hebbel: Rubín.
- 64-65. Bílý: Jan A. Komenský.
66. Hrabě de Villiers de l'Isle
Adam: Kruté povídky.
67. Bjørnstjerne Bjørnson: Prach.
68. Honoré de Balzac: Dvě po-
vídky.
- 69.-70. Schopenhauer: Meta-
fysika lásky.
71. Deimek: Bibeloty.
72. Výbor z básní V. Catulla.
73. Wilde: Pravda masek.

74. Chamisso: Podivná historie Petra Schlemihla.
 75. Dickens: Črty.
 76-77. Zola: O románu.
 78. Lafcadio Hearn: Kwaidan.
 79-80. Dr. Zíbrt: Panna, ženitba, žena ve staročeské úpravě polských skladeb Reje z Naglovic a Bart. Paprockého. Díl II.
 81-82. Fwerys: Hrůza.
 83-84. Fr. Müller: Marie Ryšavá.
 85. Jack London: Na suchu i na moři.
 86.-88. Goethe: Výběravé příbuznosti. II. díl.
 89. Mendes: Cesta k ráji.
 90.-91. Bang: Její Výsost.
 92. Rodenbach: Strom.
 93. Roda-Roda: Královna léta.
 94. G. Deledda: Ze sardinských hor.
 95. J. B. D'Aurevilly: Karmazínová zálona.
 96. T. Gautier: Zlaté rouno.
 97.-98. A. Daudet: Umělecká manželství.
 99. G. Fiorentino: Novelly.
 100. R. Huchová: Fra Celestes.
 101. Novalis: Učenníci sajšť.
 102. Turgeněv: Podivný příběh.
 103-104. Ch. Baudelaire: Hašiš a víno.
 105-106. Richopin: Zlatý had.
 107-108. Gomperz: Staromouští filosofové přírodní.
 109. Saint-Pierre: Indická chatrč.
 110-111. Kleist: Michael Kohlhaas.
 112. Výbor z listů Plinia ml.
 113. L. N. Tolstoj: Šest povídek.
 114. Ruské byliny.
 115. H. Lavedan: Slečna Cnost.
 116. Capuana: Bratr Mravenec.
 117. Byron: Giaur.
 118. Boleslav Prus: Kolovrátek.
 119. Fr. S. Procházka: Přástky.
 120. Emanuel šl. z Lešehradu: Hudba Srdce.
 121-122. Léon Bróthier: Dějiny Země.
 123. C. Brentano: Příběh o hodném Kašpárkovi a hezké Aničce.
 124. E. Verhaeren: Rembrandt.
 125. Z charvatské prósy.
 126.-127. G. Keller: Fojt z Greifensee.
 128. Korolenko: V. G. Čerkes.
 129-131. H. M. Stanley: Jak jsem našel Livingstona.
 132-133. Jolanda: Tajemné nevěsty.
 134. A. Palacio Valdes: Dvě španělské novelly.
 135. Heinrich Heine: Cesta Harzem.

Každý svazek, jehož jednotlivé číslo stojí 20 hal., jest ukončen. — Předplatné na 10 čísel (kterýchkoli) K 2.—, poštou na každý svazek o 2 haléře více. „Pestrá knihovna“ je na skladě v každém knihkupectv.

Nakladatelství ALOISE HYNKA v Praze,
 Celetná ul. č. 11.